

Jeg vil godt sige til det forslag, der er fremsat til vedtagelse fra hr. Claus Larsen-Jensen, fru Ulla Tørnæs, fru Lene Espersen, fru Susanne Clemensen og fru Elisabeth Arnold, at der i det forslag ikke er noget, som vi har noget imod. Vi kunne have ønsket os nogle andre formuleringer. Men da vi synes, at der ikke er noget, der støder os, og da intentionerne i dette forslag er de samme som i vores eget, vil vi kunne stemme for det forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 18 af Claus Larsen-Jensen (S), Ulla Tørnæs (V), Lene Espersen (KF), Susanne Clemensen (CD) og Elisabeth Arnold (RV) (se foran) vedtoges med 83 stemmer (S, V, KF, SF, CD og RV) mod 11 (DF, EL og FRI); 6 (KRF, Gitte Lillelund Bech (V), Tove Fergo (V), Jens Rohde (V) og Mogens Andreasen (UP)) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 19 af Knud Erik Hansen (SF).

Forslag til vedtagelse nr. V 20 af Kristian Thulesen Dahl (DF).

Forslag til vedtagelse nr. V 21 af Keld Albrechtsen (EL).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 79:

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v. (Gennemførelse af Mediaaftale 2001-2004 m.v.).

Af kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen). (Fremsat 10/11 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jytte Wittrock (S):

Lovforslag nr. L 79 er en udmøntning af aftalen mellem regeringen, CD og SF om mediepolitikken for 2001-2004. Samtidig gennemføres til-lægsaftalen om DAB-frekvenserne.

Det har været vigtigt for os i Socialdemokratiet, at public service-reglerne fortsætter, udbygges og præciseres.

Vi stiller krav om, at public service-stationerne skal være garant for, at det er muligt at vælge kvalitetsfjernsyn, kvalitetsradio og Internet; at der produceres flere og bedre udsendelser for børn og unge; at dansk kunst og kultur, herunder det danske sprog, styrkes med endnu flere danskproducerede kvalitetsudsendelser; at der laves programmer rettet mod flygtninge og indvandrere, bl.a. som hjælp til bedre integration.

Vi har også ønsket at få styrket handicappedes adgang til f.eks. tekstede dansksprogede udsendelser.

Public service-stationerne pålægges undervisningsopgaver, bl.a. med IT. Målet er en folkelig-gørelse af dette medie.

Danmarks Radio og TV 2 skal ikke nødvendigvis stilles over for de samme public service-krav. De kan jo heller ikke i deres finansieringsform sammenlignes.

Vi kan og skal naturligvis ikke undgå påvirkninger udefra, men det er vigtigt, at den samlede public service-virksomhed via tv, radio og Internet eller lignende står som en solid modvægt til bl.a. den amerikanske massekultur, som vi bombarderes med. Derfor skal og bør vi sikre, at dansk kunst og kultur formidles gennem public service-stationerne, at vi kan vælge at se kvalitetsudsendelser, som er danskproducerede.

Vi skal sikres et bredt udbud af programmer og tjenester, som består af nyhedsformidling, oplysning, undervisning, kunst og underholdning – udsendelser, der bærer præg af kvalitet, alsidighed og mangfoldighed.

Den fjerde og den femte radiokanal skal i udbud, så alle kan byde på dem på åbne og ikke-diskriminerende vilkår. De to kanaler skal indgå i den samlede public service-virksomhed, den fjerde radiokanal med kvalitetsmusik og kultur- og debatprogrammer, og for den femte kanals vedkommende omfatter public service-forpligtelsen kun nyhedsformidlingen.

Kulturministeren fastsætter regler for public service-forpligtelser, herunder regler for udar-

bejdelse af public service-budget og -regnskab, som stationerne er forpligtet til at udarbejde.

Der etableres et Public Service Råd, som skal vurdere public service-regnskaberne og skabe grundlag for en bred og offentlig debat om disse regnskaber.

Vi har ønsket, at den folkelige indflydelse på mediepolitikken bevares, og er glade for, at der fremover fortsat er programråd og regionale programråd for Danmarks Radios vedkommende og repræsentantskaber osv. på TV 2 med repræsentation af lytter- og seerorganisationer.

Vi nedlægger med lovforslaget tre nævn, Satellit- og Kabelnævnet, Radio- og TV-Reklamenævnet samt Udvalget vedr. Lokal Radio og TV, og overfører deres opgaver til ét råd, Radio og tv-nævnet.

Radio og tv-nævnet bliver et uafhængigt nævn, som bl.a. skal behandle ansøgninger om tilladelser til programvirksomhed. Dette nævn skal også beslutte, hvem der efter ansøgning skal have rettighederne over fjerde og femte radiokanal, når de har været i udbud. Nævnet skal udstede tilladelser og efterfølgende føre tilsyn.

En u hensigtsmæssig regel fra lovændringen i 1992 vedrørende tilskud og sponsoreri ng fjernes også med lovforslaget. Radio og tv-nævnet kan yde tilskud til medieskole tjenester, og vi ser gerne medieskoler i alle amter. Det anser vi for at være en spændende og perspektivrig udfordring.

Alt i alt mener vi, at vi med denne aftale og lovforslaget har en fin ramme for de næste 4 års mediepolitik, så Socialdemokratiet kan anbefale lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg hæftede mig ved ordene kvalitetsradio, kvalitets-tv og kvalitetsinternet og også ordet kvalitetsmusik, og når man bruger sådan nogle ord, så må det være fair, at vi får en definition af, hvad det er, vil jeg sige til fru Jytte Wittrock.

Det andet, jeg hæfter mig ved, er, at kulturministeren har lavet en aftale med TV 2 om, at man her ikke bliver pålagt børnereklameforbudet, sådan som det var intentionen. Man laver så en aftale alene med TV 2, hvorefter man skriver i bemærkningerne til lovforslaget:

»Viser det sig imidlertid, at det ikke bliver muligt at indgå aftaler med de øvrige tv-stationer i Danmark, der svarer til aftalen med TV 2, eller viser det sig, at selvreguleringen ikke er tilstrækkelig effektiv, er det tanken, at ministeren

får hjemmel til selv at lave regler for de pågældende tv-stationer.«

Finder Socialdemokratiet det betimeligt og også juridisk holdbart, at man for TV 2 laver én regel og for andre tv-stationer kan lave en lang række andre forskellige regler?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg vil gerne spørge Socialdemokratiets ordfører, fru Jytte Wittrock: Hvad er egentlig argumentet for at forbyde Danmarks Radio at bringe reklamer på deres internetsider? Vi har i dag tilladt, at Danmarks Radio gerne må lave en multimedievirksomhed, hvor de sælger Kyllingen og Ællingen og alt sådan noget, og videobånd og alt muligt må de gerne tjene penge på. De må gerne have sponsoraftaler. Hvorfor må de ikke på deres internetsider bringe reklamer?

Og spørgsmål nr. 2: De reklamer, som Danmarks Radio bringer i øjeblikket på deres internetsider – hvornår skal de holde op med at bringe dem?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg har et kort spørgsmål af en helt anden art end de tidligere to spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører. Det drejer sig om selve medieaftalen. Vi kan sikkert ikke komme ind på alle detaljer i den, men der er en ting, jeg har studset lidt over. Under punkt 14 står der:

»TV 2 fritages for renter og får henstand for afdrag på etableringslånet på 490 mio. kr. og driftslånet på 37 mio. kr.«

Jeg vil gerne spørge om, hvad der ligger i den sætning, jeg læser dér i medieaftalen. Vil det sige, at Socialdemokratiet og de øvrige forligspartier mere eller mindre har sagt o.k. til, at man eftergiver TV 2 de penge?

Jeg synes, at det står meget usikkert for mig, men hvad er egentlig meningen med alle de penge, TV 2 skylder den danske stat?

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Først til hr. Jens Rohde: Vi kunne nok få en lang diskussion om, hvad kvalitet er, men jeg er helt sikker på, at når jeg bruger ordet kvalitet, så har man også en klar fornemmelse, også i Venstres gruppe, af, hvad det er, jeg mener. Jeg er sikker på, at kvalitet er, når det er udsendelser, hvor man virkelig har gjort sig umage for at bringe det bedste til den målgruppe, man har sigtet

imod. Det er et af kvalitetskravene i min be- grebsverden; der kan sikkert være mange andre.

Og med hensyn til reglerne omkring børnere- klamerne for TV 2's vedkommende blev der spurgt, om vi i Socialdemokratiet er tilfredse med, at der kan blive én regel for TV 2 og måske en smule andre regler for nogle andre. Ja, hvis det er inden for den ramme, der er lagt omkring aftalen med TV 2, så kan vi i Socialdemokratiet godt acceptere det.

Så til hr. Kim Behnke om Danmarks Radios tilladelse til at have reklamer på Internet. Var det sådan, det var? Onlinevirksomheden i Dan- marks Radios regi har jeg forstået på den måde – og hvis det er forkert, så må nogen rette mig – at det skal være på kommercielle vilkår, som hvis man laver et datterselskab, også i Danmarks Ra- dios regi. Sådan har jeg forstået det, men det kan være, at der er en anden forklaring på det, og så må andre træde til.

Til hr. Poul Nødgaard vedrørende aftalen med TV 2: Jeg læser det sådan, at gælden er stil- let i bero, altså at der ikke er nogen renter og af- drag på den.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil bare sige til fru Jytte Wittrock, at jeg tror såmænd også, at kommercielle kanaler forsøger at levere det bedste produkt til den målgruppe, de nu henvender sig til, for ellers ville det være meget dårlig forretningstaktik, og så tror jeg ike, stationerne ville få nogen seere.

Men nu siger fru Jytte Wittrock, at Socialde- demokratiet er tilfreds, hvis den aftale, der kan op- nås med andre stationer, ligger inden for ram- men, og at aftalen med TV 2 ikke er principielt forkert. Over for en næsten fuldt kommerciel station lader man altså TV 2 sammen med mini- steren sætte dagsordenen og sætte reglerne for, hvad den kan tillade sig at sende af reklamer for, over for børn, og så siger man ellers til de andre tv-stationer: I kan få lov at tilslutte jer, men hvis I ikke vil det, underlægger vi jer lovgivningen.

Er det for det første ikke principielt forkert? Burde man ikke have lavet en aftale med hele branchen i stedet? Og mener man virkelig, det er juridisk holdbart at lave en aftale med TV 2 og lade andre regler gælde for andre tv-statio- ner?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

En af de nyskabelser, der sker, er, at internetak- tiviteter bliver gjort til public service-område, og det fremgår af bemærkningerne til nr. 8, hvor der står:

»I det foreslåede stk. 2 præciseres det, at Dan- marks Radio ikke kan oppebære reklameind- tægter fra programvirksomheden og public ser- vice-aktiviteter på Internettet«. For at forklare, at de stadig godt må bringe reklamer for f.eks. de- res koncertprogrammer.

Jeg synes, det er unaturligt, at hvis Danmarks Radio vil trykke et koncertprogram, som er sponsoreret af et eller andet firma, må de gerne gøre det; men når de på deres internethjemmesi- de fortæller om denne koncert, er det forbudt at bringe en reklame for det pågældende firma her. Sådan må man forstå det, men hvis det ikke er korrekt forstået, når man samtidig læser lovpa- ragrafferne, må jeg bede enten fru Jytte Wittrock eller ministeren om allerede nu at bebude en meget klarere præcisering.

Som jeg læser det her, er internetaktiviteter public service, og her er det forbudt med rekla- mer på nær i koncertprogrammer. Det kan jeg ikke forstå, men kan fru Jytte Wittrock ikke hjæ- lpe mig lidt på vej?

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Til hr. Jens Rohde: Jeg vil gerne gentage, at vi sy- nes i Socialdemokratiet, at det er i orden, at man i stedet for at lovgive præcist finder frem til, hvad der kan være hensigtsmæssigt, og laver en frivillig aftale, og om man så starter i den ene el- ler den anden ende med den aftale, synes jeg i princippet kan være ligegyldigt.

Jeg sagde ikke, at aftalen nødvendigvis skulle være nøjagtig magen til, men inden for den sam- me ramme, og så kan jeg ikke stå her og sige, hvor meget man skal kunne bevæge sig. Men en fornuftig og hensigtsmæssig aftale med de an- dre i lighed med den, ministeren har lavet med TV 2, synes vi i Socialdemokratiet er mindst lige så hensigtsmæssig, som hvis man havde dikte- ret noget ved lov fra start. Vi er tilhængere af dialog.

Til hr. Kim Behnke: Hvis der er et eller andet dér, må vi kigge på det. Jeg må indrømme, at der er mange sider i lovforslaget, så hvis der er et eller andet, jeg ikke har fattet præcist, må jeg gå ned og læse på det igen, og så må vi i øvrigt tage fat på det. Men jeg kan ikke stå her og give

dig et tilsagn om noget, for jeg skal ned og læse det igen.

Formanden:

Vi bruger ikke direkte tiltale!

Jytte Wittrock (S):

Undskyld: Hr. Kim Behnke.

Formanden:

Hr. Jens Rohde, og det er sidste runde.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg synes i princippet heller ikke, der er noget galt med frivillige aftaler, og vi er sådan set meget tilfredse med, at man frafaldt selve forbudstanken.

Men spørgsmålet melder sig jo nu, navnlig med den hjemmel, der er i lovgivningen: Hvad så, hvis disse tv-stationer ikke ønsker at indgå en aftale med ministeren? Hvad nu, hvis tv-stationerne mener, at den aftale kan man ikke tiltræde, og man heller ikke ønsker noget, der ligner? Hvilke regler skal disse tv-stationer så underlægges?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg takker for fru Jytte Wittrocks svar og vender så tilbage. Jeg håber, ministeren vil delagtiggøre Folketinget i, hvordan man skal fortolke de regler.

En anden ting, som heller ikke fremgår af hverken aftalen eller loven, er denne femte, næsten landsdækkende, radiokanal. Der står, at man skal afholde en auktion, og at den, der byder mest, får kanalen. Hvornår vil man afholde den auktion? Det, jeg tænker på, er, at nu skal telefolkene have lavet det nye frekvenskort, og derefter skal man forhandle med nabolande osv., men prisen vil jo være meget afhængig af, hvor stor en næsten landsdækkende dækning bliver. Er det 80 pct.? Er det 70 pct.? Er det 60 pct.? Eller er det 50 pct.? Auktionsprisen vil jo afhænge af, hvor stor en dækning man får, og derfor er spørgsmålet: Hvornår skal den auktion finde sted? Det står der nemlig ikke noget om i hverken de politiske aftaler eller lovtæksten.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Til hr. Kim Behnke: Vores plan er, at der bliver afholdt et udbud i løbet af næste år, så inden for

et års tid vil der altså komme et udbud for den femte kanal, og man regner med en dækning på 80 pct.

Til hr. Jens Rohde: Hvis man ikke kan tale sig til rette, ja, så er der jo kun én ting tilbage: Så må ministeren fra centralt hold udstikke nogle regler for, hvordan det skal være, hvis man ikke kan nå til en fornuftig løsning via en dialog.

Formanden:

Hr. Jens Rohde som ordfører.

Jens Rohde (V):

I Venstre mener vi, at medielovgivningen bør tage udgangspunkt i den mediekonvergens, som jo går langt hurtigere, end nogen overhovedet havde forestillet sig for bare 10 år siden. Hverken teknologisk eller markeds-mæssigt kan man i dag skille medier og distributionskanaler ad.

At få sammentænkt de mange forskellige lovgivninger, at få en klar politisk linje, der tager hånd om ikke bare nutidens, men også fremtidens mediemæssige udfordringer, kræver, at vi får lavet en ordentlig teknisk, juridisk, økonomisk, mediemæssig og kulturel udredning, der skitserer de scenarier og udfordringer, vi fra politisk side bliver stillet over for: En sådan udredning vil kunne danne et fælles vidensunivers for Folketingets partier, som partierne så alt efter politisk overbevisning kan skabe deres politikker ud fra.

Men det har regeringen ikke ønsket i denne omgang, og så er det selvfølgelig klart, at når man vil lave et forlig over én weekend om et så kompliceret emne, som medier er, får man ikke en langsigtet politik, og man får heller ikke en lov, som fremmer udviklingen, endsiige følger med den. Man får i stedet en medielov, som skaber uklarhed, skyder ellers gode intentioner i jorden og frem for alt snarere forsøger at bremse end at udvikle.

Det foreliggende lovforslag nr. L 79 er klart en af verdens mest restriktive medielovgivninger. Det er efter vores opfattelse udtryk for et ønske om politisk styring af alt, hvad der udsendes.

I Venstre ønsker vi, at selve princippet om til-ladelser til spredning af lyd og billeder ophæves. Kun tekniske begrænsninger på diverse sendenet skal kunne begrænse udbredelsen. Alternativet bliver jo bare, at alle finder andre distributionskanaler at agere i, så kun public service-kanalerne vil være at finde på vort jordbaserede net, og det vil rent faktisk betyde en

svækkelse af public service, fordi folk også vil søge de alternative distributionskanaler for at hente de produkter, som de nu ønsker.

Vi ved af erfaring, at hvis folk først er flyttet til en ny kanal, er de faktisk meget svære at hente tilbage igen, og derfor er det vigtigt, at vi erkender, hvad der er kulturpolitik, og hvad der er erhvervs politik. Kulturen kan begunstiges politisk gennem beslutninger om, at vi vil have public service, som vi gerne betaler for. Man kan også beslutte at give gode kår for f.eks. radio og tv baseret på nonprofit, men så bør man efterfølgende erkende, at kommercielle kanaler er et rent erhvervsanliggende, og at det er op til dem at skabe interesse for produkterne gennem markeds kræfterne. Sådanne kanaler agerer jo alligevel kommercielt, og så kan man lige så godt tage konsekvensen af det, fjerne de politiske bindinger og dermed give dem nogle optimale vilkår at arbejde under. Det skaber i øvrigt også arbejdspladser, mens lovforslaget her gør det modsatte.

Hvis vi i Danmark vil fremme digitalisering og ønsker tv-kanaler på et jordbaseret net, som arbejder under dansk lovgivning, er vejen frem ikke at stramme reklamereglerne. Tværtimod skal de lempes, for så kan vi via vores public service tilbyde folk at se tv uden reklamer, hvis det er det, de vil. Med en stramning af reklamer reglerne risikerer vi blot, at kommercielle virksomheder ikke gider gå på jordbaseret net i Danmark, og hvad skal vi egentlig med et net, som ingen gider bruge?

I Danmark har vi en lang række antenneforeninger, som blev oprettet, fordi nogle mennesker ville se andre kanaler end DR. De pålægges must carry-forpligtelser til at udsende DR og TV 2, og det har vi det såmænd fint med i Venstre, selv om jeg tror, forpligtelsen er unødvendig. Problemet er imidlertid, at der ikke er nogen begrænsninger i loven for, hvor mange kanaler antenneforeninger skal nedtage fra DR og TV 2, og med den vækst og de ønsker om en lang række kanaler, som bl.a. DR har, underminerer man jo fuldstændig foreningernes beslutningskraft. Tilmed skal de betale afgift til Copydan for noget, som allerede er betalt af DR og TV 2.

I Venstre vil vi gerne have gjort op med dobbeltbetaling og have indsat en begrænsning, der betyder, at man kun er forpligtet til at nedtage én tv-kanal samt tre radiokanaler fra DR, og must carry bør i hvert fald slet ikke gælde P4 og P5; det finder vi helt urimeligt. På lokalradio- og

tv-området ønsker Venstre en model, hvor man selv vælger, hvorvidt man vil underlægges en public service-forpligtelse eller betale en afgift. Det er jo dyrt at lave public service, det kan vi jo se på licensstigningen, og så er det ikke rimeligt, at man pålægger stationer begge dele, som det sker efter loven.

Når jeg nu er inde på licensen: Her i Venstre ønsker vi for det første, at man nøje definerer, hvad vi vil med vores public service, og herefter må det så beregnes, hvad det vil koste. Så bør licensen fastsættes efter det og også efter, hvad man f.eks. også kan få ind ved frekvensafgifter eller salg af frekvenser, og engangsinvesteringer skal selvfølgelig ikke finansieres med varige licensstigninger.

I bemærkningerne bryster ministeren sig af, at public service ikke mere er bundet til institutioner. Men man må jo sige, at pengene er der, og så er det altså ikke andet end ord og et udtryk for, at man ønsker mere politisk kontrol og intet andet. Medieforliget øger licensen med 5 pct. årligt, og det sker samtidig med, at folk betaler mere og mere for andre tv-kanaler. Det er efterhånden blevet temmelig dyrt at eje et tv-apparat.

Den eneste reelle liberalisering, jeg kan få øje på i lovforslaget, er, at fagbevægelsen nu får lov til at sponsere programmer, så det LO-ejede Netproduktion får lidt at lave og kan tjene nogle penge.

Og så er der lige krøllen på halen: Danmarks Radio hedder nu DR. Signalgivningen er forkert, fordi det hidtidige navn forpligtede til at være hele Danmarks radio. Nu er man ifølge navnet bare blevet en stat i staten, nemlig DR, og når man ser udsendelserne om Danmark under den kolde krig, fristes man næsten til at kalde institutionen for DDR. Men det er jo en helt anden diskussion.

Jo, man må sige, at den politiske styring fortsætter og udbygges, så man risikerer, at al kommerciel satsning vil foregå ad andre kanaler, og det er naturligvis ikke noget, vi kan medvirke til i Venstre.

Brian Mikkelsen (KF):

Det er altid vanskeligt at debattere et emne, et tema, som vi ved, at udviklingen vil løbe fra. Vi ved notorisk, at om 5, 6, 7 år vil alt det, vi diskuterer i dag, og som blev besluttet i aftalen fra marts måned, være ugyldigt. Tiden vil være løbet fra det, og det vil være fuldstændig umuligt at skrue tiden tilbage.

Så meget desto mere er det jo et ærgerligt forløb, vi oplevede i marts måned. Det var et kaotisk forløb, men sådan er det selvfølgelig ofte i politik, og resultatet er også det vigtigste. Jeg synes alligevel, det er ærgerligt, at vi ikke fik drøftet tingene nøjere igennem, kom igennem en dialog og fik forudsagt de problemer, som vi ved vil komme i de kommende år. Nu må vi så tage stilling til det, der ligger:

Nogle af de mangler, der var i martsaftalen, var vi en del kritiske over for. Hvad med hele området omkring indholdet af den fjerde og den femte kanal? Fik vi sikret et reelt alternativ til Danmarks Radio? Hvad med børnereklamediskussionen? Fik vi udnyttet den digitale revolution godt nok? Hvad med definitionen af public service? Hvorfor fik vi ikke yderligere liberalisere på tv-området? Og hvordan sikrer vi en ordentlig og fornuftig lokalradiostruktur?

Forslaget er blevet lidt bedre efter udmøntning og efter diskussionerne. Det viser jo, at diskussioner – også i det her tilfælde siden marts 2000 – hjælper. Men efter min mening, efter konservativ mening, mangler der stadig væk et reelt indhold i diskussionen af og alternativet til Danmarks Radio.

Det, vi har brug for også på de elektroniske mediers område, er en reel pluralisme, et reelt alternativ. Ligesom vi kan vælge mellem 35, 36, 37 forskellige aviser, skrevne aviser, skal vi også have mulighed for at kunne vælge mellem mange forskellige radiostationer, og der skal være reelle valgmuligheder.

Det er selvfølgelig svært at tage stilling til det, for vi har ikke set de endelige udbudsbetingelser for den fjerde og den femte kanal, men det er i hvert fald soleklart, at det er essentielt for os, at forligspartierne og de partier, der står bag ved det, kan blive enige om, at der kommer et reelt udbud og et reelt alternativ. Men det er vi meget, meget skeptiske over for.

Nu er muligheden der. Ja, hvorfor ikke f.eks. lave et nyt frekvensnet, så man fik lavet en femte landsdækkende radiokanal ved at lave nogle helt andre frekvenser? Det kunne man jo også godt gøre, men det har man ikke taget stilling til, det har man ikke gjort. Vi kan også godt diskutere, om det digitale jordbaserede net er en blindgyde, og om man skal se på andre muligheder.

Vi kan også godt diskutere, om den børnereklamesituation, der nu er opstået, er tidssvarende nok, om ikke den vil skabe en masse miskam, en masse forvirring og en masse uholdba-

re situationer. Jeg deler også bekymringen for, at det er én station, som har fået lov til at skabe præcedens for lovgivning for børnereklamesituationen i Danmark. Hvad med de to andre stationer, som også sender børnereklamer i Danmark, hvorfor har de ikke også fået indflydelse på lovgivningen?

For os handler det meget om at se på, hvad der ligger i fremtiden inden for de næste 4-5 år, i stedet for snævert at lovgive inden for de næste 1, 2, 3 år. Så derfor handler det om at se på, hvad der er af muligheder både på det digitale net med hensyn til at sikre reelle alternativer til Danmarks Radio som den eneste public service-station på radiosiden i hvert fald og også sikre reelle alternativer på tv-siden til både DR og TV 2, hvor vi så på sigt vil prøve at privatisere TV 2, så vi får en endnu bedre konkurrencesituation på det område.

Den sidste ting, som jeg synes man skal fokusere lidt på, er selve indholdet af det nye Radio og tv-nævn, som jo får en helt kolossal afgørende indflydelse. Man skal sikre sig, at der kommer nogle ordentlige objektive folk ind i det nævn, man skal sikre sig, at der kommer erhvervsrepræsentation ind, man skal sikre sig, at de ved, hvilken magt de som nævnsmedlemmer besidder.

Vi har set og med glæde noteret, at man ikke kan anke afgørelserne til ministeren, så ministeren ikke skal fedtes ind i alle de her ting. Men det betyder så meget desto mere, at nævnets medlemmer skal være bredere repræsenteret, og at man skal sørge for, at der sidder nogle med erhvervskasketter.

Så alt i alt mangler der altså fremtidssikring i det her forslag, og der mangler reelle alternativer til de eksisterende stationer, der er i øjeblikket. Det håber vi på kan blive bedre.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne sige tak til den konservative ordfører for konstateringen af, at det her forslag er bedre, end aftalen var i marts. Hvis det er starten til, at Det Konservative Folkeparti ærgrer sig over, at de er uden for indflydelse på mediepolitikken, skal de da være velkomne i forligskredsen, så det synes jeg da bestemt at man skulle overveje.

Men det, som bringer mig herop, er, at nu er jeg sådan forvirret på et lidt højere plan. Vi hørte lige Venstres ordfører stå og fortælle, at dette var den mest politisk styrede medielovgivning

overhovedet. Og nu hører jeg den konservative ordfører brokke sig over, at vi ikke har fastsat nærmere regler for, hvad der skal være i de to radiokanaler.

Altså havde vi gjort det, havde vi da for fuld udblæsning fået at vide, at vi vil styre hvad som helst. Nu har vi så fundet en balance, og så kritiseres vi fra den ene side for ikke at have gjort noget og fra den anden side for at have gjort noget. Det hænger altså ikke sammen i det borgerlige Danmark lige i øjeblikket, vil jeg sige til hr. Brian Mikkelsen.

Men det skal altså ikke ændre ved hovedmeldingen: Velkommen til forligskredsen, hvis Det Konservative Folkeparti har lyst. Det må være ærgerligt i 4 år at stå uden for mediepolitikken, så overvej det lige én gang til.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg føler mig også fristet til lige at følge op på den forrige ordfører og spørge hr. Brian Mikkelsen: Mener Det Konservative Folkeparti ikke, når spørgsmålet drejer sig om reklamer og reklamebegrænsning inden for børnereklameområdet på de kommercielle kanaler, at en frivillig aftale mellem Kulturministeriet og de kommercielle kanaler er bedre og langt at foretrække frem for en rigid lovgivning, der siger, at det må I, det må I ikke?

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Tak for reaktionerne fra hr. Peter Duetoft og hr. Henrik Svane. Specielt til hr. Peter Duetoft vil jeg godt komme med en bekendelse og en erkendelse og en betoelse.

Jeg synes, at det borgerlige samarbejde lever i bedste velgående mellem Venstre og Det Konservative Folkeparti, og jeg vil da også sige til CD, at de er meget velkomne; vi vil meget gerne have CD med. Vi er også meget glade for de positive toner, der er her i dag. Så CD er meget velkomne i det borgerlige samarbejde. Tak for det tilbud om at komme tilbage.

Omkring den fjerde og den femte kanal: Det er vores holdning, at det vigtigste med den fjerde kanal er, at der etableres et alternativ til Danmarks Radio, og jeg vil ikke lægge skjul på, at vi skal have et alternativ på nyhedssiden, noget anderledes, noget spændende, noget, som ikke ligner det, man leverer i Danmarks Radio. Det vil sige, at jeg helst vil have en situation, hvor man ikke skrev noget ind, men at man kunne le-

vere et produkt, der så kunne tages stilling til, altså en liberaliseret model, hvor der kunne bydes ind og betales for det, og så skulle man fremtidig kunne levere den vare, som hedder, at man havde en ordentlig nyhedsdækning.

Med hensyn til den femte kanal, sådan som den er leveret her, griber den jo kraftigt ind i de store lokalstationer, der er. Nu har vi ikke set frekvenssiden endnu, men den vil sandsynligvis gribe kraftigt ind. Jeg ved, at man har fået et pålæg om, at den ikke må gribe ind, men hvis den gør det, ødelægger man jo den lokalradiostruktur, man har i forvejen, og det vil sige, at man vil undergrave det fundament, at vi har god lokalradio rundt omkring i Danmark, og det ville være ærgerligt. Så hvorfor ikke tage imod tilbuddet om at lave en femte kanal, et helt nyt frekvensnet byggende på nogle andre principper? Det kunne være muligt.

Kort til hr. Henrik Svane om børnereklamer: Vi synes stadig væk, det er noget juks. Hvorfor ikke have fuldstændig liberalisering dér? Vi ser børnereklamer alle mulige steder. Hr. Henrik Svane har mange børn, ligesom jeg selv har, og de ser børnereklamer i Anders And-blade og alle mulige andre blade, jamen hvorfor skal man være jomfruelig og puritansk og sige, at de ikke også må se dem på tv? Det giver bedre programmer inden for de tv-stationer, der sender børnereklamerne, så vi er imod enhver form for forbud på det område, det er utidssvarende, og det er helt uvirkeligt i år 2000.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil godt spørge hr. Brian Mikkelsen, om ikke det er rigtigt, at hvis man skulle følge hr. Brian Mikkelsens tilbud om, at man skulle lave et helt nyt frekvensnet, ville det betyde, at man først ville komme i gang med den femte kanal om 2-3 år, hvis der overhovedet er noget at hente dér. Er det ikke korrekt?

Og det andet, jeg godt vil spørge om, er: Hvis nu man i lovforslaget med hensyn til reklamer omkring børneudsendelser havde sagt, at det er sådan og sådan, og der er ikke mulighed for at lave en frivillig aftale, havde hr. Brian Mikkelsen så ikke haft en god anledning til at sige: Hvorfor laver man ikke muligheden for en frivillig aftale? Og det vil sige, når hr. Brian Mikkelsen fremfører det synspunkt, der fremføres nu, om, hvorfor man nu har tilladt at lave en frivillig aftale, at så er det i virkeligheden brugt til lejligheden, for i virkeligheden må det da være

det, nemlig frivillige aftaler, hr. Brian Mikkelsen er tilhænger af.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Tak for invitationen til det borgerlige Danmark. Så har vi måske ikke i 6 år været i seng med fjenden, eller hvad det er, Det Konservative Folkeparti plejer at sige vi gør; så dér gik vi åbenbart glip af den fornøjelse.

Men jeg vil godt spørge hr. Brian Mikkelsen, om hr. Brian Mikkelsen ikke kan tælle til 90? Det tvivler jeg sådan set ikke på at hr. Brian Mikkelsen kan, men kendsgerningen er jo, at hvis ikke dette kompromis omkring børnerекlamerne var blevet lavet, havde regeringen et fint flertal her i Folketinget, der ville gennemføre et totalforbud.

Det kan da godt være, at hr. Brian Mikkelsen synes, det havde været bedre, for så havde man igen fået placeret nogle, sådan som fjender nu er, men det havde altså ikke været særlig givtigt for branchen. Og dér er det bare, jeg vil erindre hr. Brian Mikkelsen om, at der var engang – det er godt nok lang tid siden – men der var engang et parti i Danmark, der havde nogle orange plakater med grøn skrift, hvor der stod: Borgerlige stemmer, der arbejder. Dem vil jeg da gerne købe nogle af, de er åbenbart ikke rigtig i brug hos Det Konservative Folkeparti i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

For at tage det sidste først, så lytter jeg altid meget til, hvad hr. Peter Duetoft siger. Tak til hr. Peter Duetoft som en god, dygtig politiker, som en god ven af det parlamentariske system og også en god iagttagere. Jeg mener ikke, at man skal være så pragmatisk, at man hele tiden kigger på: Hvad er alternativet? Selvfølgelig skal man sørge for, at det mindst onde også bliver gennemført. Sådan er også Det Konservative Folkepartis politiske stil. Jeg er ikke sikker på, at kulturministeren ville have fået sit forslag rent igennem omkring børnerекlamer, det må jeg sige. Det kan være på grund af forskellige iagttagelser, forskellige vurderinger, forskellige samtaler med forskellige partier, men det er ikke min vurdering.

Ret skal være ret – og det er også til hr. Aage Frandsen – så er den frivillige aftale jo selvfølgelig bedre end den oprindelige bombastiske aftale. Ret skal være ret. Men når den ene næsten-monopolist kan få lov til at lave en frivillig aftale, som sætter standarden for en eller to af de an-

dre kommercielle stationer, er det ikke rimeligt, man så laver kartelaftaler, og det ville være uheldigt også inden for andre brancheområder.

Så hvis man skulle lave en frivillig aftale, som er bedre end den oprindelige aftale, skulle det være en brancheaftale, hvor de forskellige kommercielle tv-stationer sagde: Nu sætter vi os ned og løser det her problem sammen, for vi har et forslag, som lægger op til det. Jeg synes stadig væk, det er en urimelig idé, som betyder færre og dårligere børnefilm. Det er jeg rimelig sikker på. For det betyder, at tv-stationerne har færre penge til at sende ordentlige børneprogrammer, og det er da ærgerligt.

Omkring den femte kanal – så at sige ud fra et nyt frekvensnet: Det er rigtigt, at hvis man skal begynde at arbejde med det, vil det tage længere tid, men hvis vi skal investere i fremtiden, betyder et par år jo altså ingenting i forhold til de fantastiske udviklingsmuligheder, der vil være i at lave et landsdækkende femte frekvensnet. Det vil give nogle helt andre og uanede muligheder, og det betyder også, at man kunne undvære noget af den diskussion, der har været omkring den fjerde og femte kanal. Så dér vil jeg have tålmodighed til at kunne vente med det, må jeg sige.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Brian Mikkelsen, om jeg hører rigtigt, når der bliver sagt, at man skal lave fuldstændig ens aftaler for hele den kommercielle del af branchen. Er det sådan, at alle kommercielle stationer er så sammenlignelige, så det er mest rigtigt, at alle på det punkt også behandles ens?

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Til fru Jytte Wittrock: Verden er jo ikke sort/hvid. Jeg har også erkendt – og det er jo en erkendelse og en bekendelse, som jeg kom med for – at det her forslag er bedre end det oprindelige forslag fra marts måned, f.eks. på det her område. Men man kan jo ikke have – og det vil jeg godt gentage – at én stor virksomhed laver frivillige aftaler, mens andre mindre virksomheder ikke får adgang til det samme. Det er dødhæmmende urimeligt. Hvis det foregik inden for andre områder, fødevarerikkerhed som eksempel, ville folk jo stå og råbe og skribe og brokke sig.

Det er altså urimeligt over for det demokratiske system, over for det demokratiske liv. Så derfor burde det være en brancheaftale, man lavede, sådan så ikke kun én virksomhed gik ind og lavede en sådan aftale.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Jeg synes, vi bliver nødt til at præcisere, at der faktisk er tale om, at der er adgang til at lave en frivillig aftale, og at alle efter tur vil få muligheden for at lave en ordentlig og frivillig aftale.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det var da en nyhed, vil jeg sige til hr. Brian Mikkelsen. Jeg vil da gerne høre noget mere om, hvem det er, der ikke kan få lov til at forhandle en frivillig aftale. Jeg har i forhandlingerne kulturministerens ord for, at sådan er det. Der var også nogle, der stillede spørgsmål herom – jeg tror, der var flere, hr. Jens Rohde bl.a. – og dér meddelte ministeren også, at der ville kunne indgås frivillige aftaler med andre end TV 2.

Jeg som forligspartner mener faktisk, at det er sådan, det er. Jeg vil da meget gerne bede hr. Brian Mikkelsen komme op på talerstolen og fortælle, hvem det er, der ikke kan få lov, for så må vi da klare det i forligskredsen. Men indtil det er bevist, at de ikke kan få lov, stoler jeg altså rent faktisk på kulturministeren og den aftale, vi har lavet. Så jeg synes, at Brian Mikkelsen bliver nødt til at komme op og dokumentere, at der er nogle, der ikke kan få lov til at lave en frivillig aftale. Det er muligt, der er nogle, der ikke er forhandlet færdigt endnu. Jamen det kan der jo meget vel være, for der er jo ikke deadline endnu. Men hvem har ikke fået lov?

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

TV 2 har lavet en frivillig aftale, og det er jo klart, at en sådan frivillig aftale danner præcedens for specielt den ene af de stationer, som vi her taler om, TvDanmark-stationerne – og hvis andre kunne forestille sig at komme ind på markedet.

Jamen jeg er meget opmærksom på, at man selvfølgelig kan lave sine egne frivillige aftaler. Som jeg har sagt et par gange heroppefra, opfatter jeg det som en imødekommelse og som noget positivt. Og jeg erkender, at en af de ting, som CD bl.a. har gjort – som følge af et godt, ihærdigt arbejde fra hr. Peter Duetoft, som jeg

sætter meget højt – er at sørge for fleksibilitet på det område.

Men det er altså ikke godt nok, at én stor monopolist, næsten monopolist, forhandler en aftale hjem og på den måde skaber præcedens for de andre stationer. Det ville da kun være positivt, hvis det var sådan, at hvis de forhandlede en frivillig aftale hjem, som løsnede op for børnerelationerne, dvs. gjorde det mere fleksibelt, greb man ikke ind over for det. Det synes jeg ville være positivt, det respekterer jeg, og det lytter jeg til. Og det må så være som følge af en ihærdig indsats fra bl.a. hr. Peter Duetoft, og det fortjener hr. Peter Duetoft så respekt for.

Aage Frandsen (SF):

Da vi i 1996 var nogle partier, der lavede en aftale om mediepolitikken for de kommende 4 år, tror jeg, at vi alle sammen havde en klar fornemmelse af, at vi inden for denne 4-års-periode var nødt til at justere den i forhold til den udvikling, der var på medieområdet.

På samme måde kan man sige, at da vi i marts 2000 lavede en aftale, da havde vi ikke kun en klar fornemmelse, men vi var helt sikre på, at det inden for denne 4-årige periode er nødvendigt at lave justeringer, fordi der vil vise sig nye ting i forhold til den teknologiske udvikling, som vi ikke har kunnet tage højde for.

Det er derfor, det er så forholdsvis politisk interessant at være med i sådan en politisk aftale, for det er nok en aftale, der ligger fast på indeværende tidspunkt, men det er også en aftale, hvor den teknologiske udvikling gør, at vi er nødt til at forholde os til den løbende.

Når vi skal have en lovgivning på det her område, er det ud fra en betragtning om, at der godt nok er et marked på det her område, som giver en række tilbud, men disse tilbud har det med at ligne hinanden ganske meget. Det er derfor, det er vigtigt, at vi via en national lovgivning sikrer, at der er et tilbud, som vi ved markedet ikke giver, for vi er af den opfattelse, at der er noget, markedet ikke kan klare, og som vi mener skal fremmes, og det er derfor, vi har public service-begrebet.

I den forbindelse vil jeg godt fremhæve en række ting, som vi betragter som vigtige i denne her lovgivning, som ligger her.

Det er for det første, at vi i højere grad end hidtil præciserer, hvad vi forstår ved public service. Det er klart, at for os er Danmarks Radio en kronjuvel på medieområdet, som vi har haft i 80 år, og den skal vi fortsætte med at have. Men der

er også andre måder at udøve public service på, som vi allerede kender fra TV 2, og som også ligger i de to radiokanaler, som udbydes. Det er også klart, at for Danmarks Radios og TV 2's vedkommende er det andet end det, der ligger i tv og radio. Det vil sige, at det er en udvidet public service-definition i forhold til det, vi har kendt hidtil.

For det andet gives der nu et lovgivningsmæssigt grundlag for, at vi kan få den fjerde radiofrekvens åbnet, så nogle kan benytte sig af det. Og det, vi dér har lagt vægt på, er, at indholdet bliver, som det er defineret, som det står i mediaaftalen og også i lovforslaget: en nuanceret public service-orienteret kanal med klassisk musik, jazz og dansk musik, kulturprogrammer, samfunds- og debatprogrammer m.v. Det er indholdet, vi lægger helt afgørende vægt på.

For det tredje får vi også et lovgivningsmæssigt grundlag for, at man kan åbne for den femte kanal, som ikke eksisterer, men som der gives baggrund for, ved at man eventuelt flytter rundt på nogle sendere. I den forbindelse er det jo helt klart, at man ikke skal genere og ødelægge mulighederne for, at vi fortsat kan have lokalradio. Der kan være tale om, at nogle flytter, men der må selvfølgelig ikke være tale om, at den dækker over dem.

For det fjerde får vi så et Radio og tv-nævn, som dækker en række af de opgaver, som hidtidige nævn har haft, og som så også kommer til at dække det, at vi har den fjerde og femte kanal.

For det femte får vi regler om børnereklamer eller rettere sagt: Reklamer omkring børneudsendelser. Når vi går ind for, at man godt må lave frivillige aftaler, så er det, fordi vi tror, at en frivillig aftale også forpligter dem, som sender udsendelserne, og forpligter dem mere, end hvis det kun er et påbud.

Men vi tror ikke på, at hvis ikke påbudet havde været der som en mulighed, var de frivillige aftaler indgået. Det er derfor, vi ser den konstruktion, der er lavet, som fornuftig. Der er mulighed for påbud, men hvis man vil lave frivillige aftaler, er det selvfølgelig helt i orden. Og det, der allerede er lavet som frivillige aftaler, vil selvfølgelig også være noget, som andre kan få på samme vilkår.

For det sjette får vi et Public Service Råd, så der kommer en diskussion, også i offentligheden, af, om public service-regnskaberne overholdes, og om man lever op til de forpligtelser, som ligger i begrebet public service.

For det syvende får vi nogle programråd, som kan deltage i diskussionen. Vi har haft det hidtil, men allerede i dag må vi sige, at det godt kunne være bedre end det, vi har nu. Det vil sige en diskussion, hvor vi på den ene side har Danmarks Radio og på den anden side har folket, og dér har vi så programrådene som et mellemlid.

Alt i alt mener vi, at det her er udtryk for det, vi kan lave på indeværende tidspunkt. Vi ved, hvor vi er henne i den teknologiske udvikling. Vi ved ikke, hvad fremtiden vil bringe på det her område. Vi ved bare, at den vil bringe store forandringer. Og det vil sige, at hvis vi er nødt til at justere om 2-3 år, så er det ikke udtryk for, at vi ikke har kunnet forudse det, for vi har kunnet forudse, at vi skulle lave ændringer, også om 2, 3, 4 år.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg hørte hr. Aage Frandsen tale om, at det var vigtigt at sikre, at der kommer noget, som ikke er der i forvejen, og det kan der være meget rigtigt i.

Men når man nu kigger på den fjerde radiokanal, en nuanceret public service orienteret kanal med klassisk musik suppleret med præsentation af rytmisk musik, jazz og dansk musik, kulturprogrammer, samfunds- og debatprogrammer m.v., mener hr. Aage Frandsen så, at en sådan kanal kan være særlig attraktiv, når den ikke kan opbygge en særlig programprofil? Det er det ene.

Det andet er: Vil det ikke være rigtigt at sige, at netop det her, som denne her kanal skal indeholde, reelt er en dublet af P1 og P2, som de er i dag, med de blandinger, der er?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Nu har hr. Aage Frandsen det privilegium at have været nøgleperson både i mediaaftalen fra 1996 og den for år 2000. Derfor har jeg to spørgsmål.

Det første drejer sig om digitaliseringen. Aftalen fra 1996 med tillægsaftalerne indebærer, at vi skal stoppe diskussionen om hønen og æggen og se at få digitaliseringen i gang. Er hr. Aage Frandsen så ikke enig i, at det ville være en god idé at få andre end Danmarks Radio og TV 2 til at være med, få nogle kommercielle stationer til at være med til at løbe systemet i gang? Og hvis hr. Aage Frandsen er enig i det, hvorfor så lægge unødige restriktioner på de kommercielle kana-

ler, når de nu tilbyder at putte penge i at få digitaliseringen løbet i gang?

Det andet spørgsmål vedrører så det, som jeg også diskuterede med fru Jytte Wittrock, nemlig hvorfor Internettet lige pludselig omfatter public service. Er det for at forhindre, at man må sende reklamer dér fra f.eks. Danmarks Radio, eller hvad er begrundelsen for, at Internettet skal være omfattet af public service?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er selvfølgelig rigtigt, at vi i Danmarks Radio i øjeblikket har forskellige tilbud, som kan minde om det tilbud, som ligger i det, den fjerde radiofrekvens skal give.

Det kunne jo så give anledning til – ud fra det hr. Jens Rohde normalt siger – at man så spørger: Jamen er det ikke vigtigt, at der er forskelligt udbud, er konkurrence? Og det vil sige, at hvis der er andre end Danmarks Radio, der gerne vil byde på det, er det helt fint.

Det vil sige, at hvis der er andre, der gerne vil byde på jazz og dansk musik og klassisk musik og samfundsprogrammer, debatprogrammer osv., jamen så kan de byde på det. Så det, der ligger her, er i og for sig et tilbud ud fra en hr. Jens Rohde-betragtning: at andre også kunne byde på det samme.

Efter vores opfattelse er det ud fra en public service-betragtning vigtigt, at de mennesker, som er lyttende radiomennesker – der er nogle, der hører radio, og så er der nogle, der er lyttende – har forskellige tilbud. Og det vil sige, at der på den ene side er klassisk musik eller jazz, og på den anden side er debatprogrammer. Og det er der jo ikke nødvendigvis i dag.

Hvis hr. Jens Rohde pludselig ville høre et eller andet debatprogram, så er det der ikke, fordi så er P2 brugt til P4. Det vil sige, det er der ikke hele tiden. Eller hvis man vil høre klassisk musik, så er det der ikke, fordi på det tidspunkt er kanalen brugt til noget andet.

Med hensyn til digitalisering er den metode, som jeg forestiller mig man skal benytte, når man skal i gang med digitalisering, selvfølgelig, at der er andre, der vil ligge i det leje eller frekvens, net, eller hvad fanden man skal – undskyld – kalde det, og der vil man både kunne forestille sig, at det er Danmarks Radio, og hvis det er radiosiden, at det også er de kommercielle, eller hvis det er tv-siden, at det både er TV 2 og Danmarks Radio. Så det er forskellige og også de kommercielle.

Med hensyn til Internettet er det simpelt hen, fordi det i sig selv er så centralt, at Internettet er der under alle omstændigheder. Jeg ved godt, at det findes i markedet, men Danmarks Radio har det også ...

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg tror, at naturen gik over optugtelsen her. Hr. Jens Rohde for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det lyder jo meget smukt, det, hr. Aage Frandsen siger – når han holder sig til det pæne sprog – men hr. Aage Frandsen har jo ikke nogen garanti for, at en anden udbyder lige netop vil sende klassisk musik om eftermiddagen, mens Danmarks Radio ikke gør det, og debatprogrammer om aftenen, hvor Danmarks Radio spiller klassisk musik. Det ligger der jo ikke nogen garanti for i udbudet. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at hvis nu Danmarks Radio, som jo også kan byde på denne her kanal, får den kanal, hvad jeg ved hr. Aage Frandsen gerne ser, er det så særlig formålstjenligt, at Danmarks Radio skal lave en dublet af det, de laver i forvejen? Ville det så ikke være mere givtigt, mere logisk, at man med en firekanalstruktur i DR fik fire rene profiler? Det, der jo er baggrunden for, at Danmarks Radio rent faktisk ønsker at få den fjerde kanal, er, at man kan få en ren kanalprofil.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Nu skal jeg hjælpe hr. Aage Frandsen, så hr. Aage Frandsen i den næste besvarelse kan overholde Folketingets forretningsorden: Det ord, hr. Aage Frandsen ledte efter, hedder multipleks på nudansk, og det er noget helt andet end det ord, hr. Aage Frandsen brugte.

Vi var dengang enige om, at Danmarks Radio skulle have to, at TV 2 skulle have 2 af kanalerne i multipleksen, og den femte skulle en kommerciel station tilbydes.

Vi var enige om, at vi ikke ville snakke om hønen og ægget længere. Nu skulle der begynde at sendes digitalt tv i Danmark, sådan at folk kunne begynde at vænne sig til at modtage det.

Der skal altså i starten sendes til nogle seere, der ikke er der. Hvis det ikke kun skal være licensbårne udgifter, så er spørgsmålet: Hvorfor så lægge unødige hindringer i vejen for, at en

kommerciel station kan være med til at sende på multipleksen?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

I dag er det sådan, at Danmarks Radio og TV 2 som regel ganske frugtbart i et samarbejde finder ud af, hvem sender hvad hvornår.

På samme måde forestiller jeg mig, at man vil finde ud af i det, som bliver den fjerde frekvens, og så det, som findes på de andre frekvenser, hvornår det er hensigtsmæssigt, at den ene sender debatprogrammer og den anden sender musik. Det overlader jeg til dem på samme måde, som jeg ikke blander mig i, hvornår Danmarks Radio og TV 2 sender børneprogrammer, men vi har en forventning om, at de tager hensyn til hinandens udsendelser, og at det vil gælde på radiosiden, uanset om det er Danmarks Radio, der får den fjerde frekvens, eller det er en anden. Jeg forventer, at det finder de nok ud af, at det er de nok bedre til at finde ud af, end jeg er.

Så vil jeg sige til hr. Jens Rohde, at når jeg har accepteret og går ind for en konstruktion, som den beskrives i lovgivningen, så er jeg holdt op med at forholde mig til, hvem der skal have den. Det er indholdet, der er bestemmende.

Jeg takker naturligvis for hjælpen med dette ord multipleks, og vi er enige i, at det er vigtigt, at inden for det felt, som skal være der, er der flere, der skal bære den, og at det ikke kun er public service-stationerne. Der skal være flere i det. Det, vi endnu ikke rigtigt ved, er jo, hvor mange der kommer til at ligge der. Vi opererede på et tidspunkt ud fra den teknologi, vi kendte, med, at der var fem. Der kunne være tale om fire på det tidspunkt til Danmarks Radio og TV 2, og så en femte til en kommerciel.

Det kan godt være, at der i fremtiden er flere til de kommercielle, så det har vi slet ikke forholdt os til i det nye forlig.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu mener jeg nok, at det kan diskuteres, hvor meget DR og TV 2 arbejder sammen. De vil i hvert fald nødtigt gøre det. Det er der ikke så meget at sige til, for de har vidt forskellige forudsætninger for den virksomhed, de driver. Man må også erkende, at hvis man åbner for fjernsynet på en søndag, så oplever vi da ofte, at hvis der er herrehåndbold på den ene kanal, så er der damehåndbold på den anden. Om det er udtryk

for et programsamarbejde, ved jeg ikke, men så synes jeg måske ikke, det er så snedigt.

Jeg tror rent faktisk ikke på, må jeg sige til hr. Aage Frandsen, selv om intentionerne er gode nok, at en rendyrket kommerciel virksomhed vil sætte sig ned sammen med Danmarks Radio og så lave et programsamarbejde ud fra, hvornår sender I det, og hvornår sender vi det, fordi den kommercielle virksomhed vil være hundrede procent afhængig af de reklameindtægter, der kan komme.

Nu har jeg en vis erfaring inden for de kommercielle medier, og mit gæt, som jeg tror er rimelig kvalificeret, vil være, at den klassiske musik vil blive henlagt fra omkring kl. 20 til kl. 04-05 om morgenen for en kommerciel station, og det er nogenlunde på samme tidspunkt, vi har hørt P2-musik, og på den måde har vi sådan set bare dubletten.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg takker for hr. Aage Frandsens præcise svar om, at det ikke ligger fast endnu, hvilke regler der skal gælde for de kommercielle, der skal sende tv på denne multipleks.

Så var der et andet spørgsmål fra min første omgang, nemlig om reklame på Internet. Hvis Danmarks Radio vil sælge små bamser og kyllingedyr, så må de gerne gøre det, og de må gerne reklamere for det. Hvis Danmarks Radios børneradio udgiver en musik-cd, så må de gerne på deres internethjemmeside reklamere for den. Hvis Danmarks Radio udgiver et koncertprogram, så må de gerne have en sponsor på, men hvis dette koncertprogram skal overføres og optrykkes på deres internethjemmeside, så må de tilsvarende reklamer ikke optræde der.

Hvad er meningen med at lave sådan nogle restriktive regler? Det er da kun at genere Danmarks Radio.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Aage Frandsen og derefter hr. Poul Nødgaard som ordfører.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Jens Rohde har selvfølgelig ret i, at der ikke er tale om, at Danmarks Radio og TV 2 i dag sådan koordinerer på den måde, at de undersøger hinandens forhold hundrede procent og i øvrigt laver aftaler indbyrdes. Det gør de jo ikke. Men de tænker nok alligevel på, at hvis den anden

kanal har noget der, så skal vi enten lægge noget, der er endnu bedre oveni, eller også skal vi lægge noget helt anderledes.

Det gør de ud fra seerhensyn, og på samme måde vil det også være på radiosiden. Det er selvfølgelig klart, at en kommerciel kanal vil tænke på antallet af reklamekroner, men at forestille mig, at man oven i f.eks. P1's Orientering fra en kommerciel stations side skulle lægge en orientering, kan jeg ikke. Men man kunne sagtens fremstille et eller andet som det ideelle, og jeg kunne også lave noget, der er mere ideelt end det, jeg har været med til at lave. Men i politik er det jo ikke sådan, at det, jeg synes, er ideelt, er der flertal for. Det er derfor, jeg laver nogle aftaler med andre partier, med regeringspartierne, med Centrum-Demokraterne, i enkelte situationer har jeg også lavet nogle med Venstre, og sådan er politik også.

Jeg kan godt lave noget, der er mere ideelt end det, der ligger her, men politik er jo ikke kun, at man skal lave det ideelle.

Lige til hr. Kim Behnke: Det er jo ikke, fordi jeg vil genere Danmarks Radio specielt, men det er jo, fordi jeg lægger meget vægt på, at i det omfang, der overhovedet kan holdes et eller andet stringent omkring Danmarks Radios frihed for reklamer, så vil jeg det gerne. Det er klart, det kan jeg ikke holde stringent, fordi der optræder nogle ulogiske ting. Og hr. Kim Behnke har da ret: Hvor er grænsen henne? Hvor er logikken henne? For hvis man fortsætter ad den vej – og jeg giver hr. Kim Behnke ret i, at der også skulle tillades reklamer på Internettet – hvad er så ikke det næste? Og det næste? Og det næste? Og det næste?

Det er derfor, jeg siger, der var et skel. Tidligere var der et skel et andet sted. Så der er ikke noget med, at man kan sige, der er en entydig logik, medmindre man sagde, at Danmarks Radio overhovedet ikke måtte sælge noget som helst via reklamer.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Poul Nødgaard som ordfører.

Poul Nødgaard (DF):

Det er et omfattende lovforslag, som Folketinget skal behandle her i dag.

I Dansk Folkeparti finder vi det uheldigt, at et for befolkningen så vitalt lovforslag vedtages med så snævert et flertal, hvor CD igen er parti- et, der leverer regeringen og Socialistisk Folke-

parti de stemmer, der er nødvendige for at få ført projektet ud i livet.

Er det så et projekt, befolkningen står og venter på for at få løst nogle påtrængende problemer? Nej, det er det ikke. Svaret må helt klart være nej. Befolkningen aner faktisk ikke særlig meget om detaljerne i det lovforslag, vi behandler her i dag.

Det første bekendtskab, som befolkningen stifter med lovforslaget, er en licensforhøjelse på fra 4,2 pct. til vel 5 pct. de næste 4 år, som forligningsperioden løber, og så tales der lidt i bemærkningerne om, at det kunne godt være, den licensforhøjelse måske kan gå lidt nedad på et tidspunkt. Det er der sikkert ikke mange der tror på.

Forhøjelsen er i realiteten, når man lægger forhøjelse oven på forhøjelser, omkring 20 pct. over de næste 4 år, og disse procentforhøjelser er i realiteten meget, meget højere end på andre områder, ligesom den lønudvikling, vi har i Danmark, næppe har en så stor procentvis forhøjelse, som den her licensforhøjelse lægger op til.

Efter disse indledende bemærkninger kan det næppe overraske nogen, at Dansk Folkeparti er kritisk over for gennemførelsen af den indgåede medieaftale.

Så vil jeg prøve at bevæge mig ind på noget af det, der for os i hvert fald er det centrale i det foreliggende lovforslag. Den fjerde landsdækkende radiokanal skal, som det hedder, være nuanceret med bl.a. klassisk musik, kultur- og debatprogrammer. Det lyder både rigtigt og godt, men en del af denne programflade varetages jo i dag i virkeligheden af program 1 og 2, sådan som også bl.a. hr. Jens Rohde gav udtryk for i sit indlæg her fra talerstolen.

Når det oplyses, at mange lyttere ikke er succeskriteriet for den omtalte kanal, så spørger man umiddelbart sig selv: Hvordan tror forligningspartierne så, at den reklamefinansierede kanal kan klare sig? Med andre ord: Hvem vil byde på en sådan kanal andre end Danmarks Radio, der formentlig har den store kasse at kunne tage af, og som jo i hvert fald ikke, som det fremgår af forslaget, må have reklamer?

Den femte næsten landsdækkende radiokanal, som det hedder, rører ved et for danskerne i forvejen meget, meget ømt punkt, idet store dele af befolkningen ikke kan se det nuværende DR 2, som de i øvrigt i forvejen betaler til, ligesom de også kommer til at betale til de to nye kanaler her.

Nu får vi så en femte radiokanal, hvor dele af befolkningen udelukkes, og det finder vi i Dansk Folkeparti er særdeles beklageligt.

Bestyrelserne i Danmarks Radio og TV 2 fortsætter næsten uændret, og når jeg siger næsten uændret, så er det, fordi hvis man ser på sammensætningen i Danmarks Radios bestyrelse, så går den politiske repræsentation ned fra ni til otte, og ministeren har smukt sat sig på tre pladser i Danmarks Radios bestyrelse. Meningen med det er vel nok, at man vil centrere magten mere i ministerkontorerne, end godt er.

Befolkningen præsenteres nu for et radio og tv-nævn, hvis opgave er ret nøje – det må jeg sige – specificeret i lovforslaget. Det kunne være interessant at få oplyst, om dette nævn kan hindre, at de landsdækkende tv-stationer, f.eks. DR 1 og TV 2, stort set sender de samme programflader. Et eksempel herpå er de netop overståede olympiske lege, hvor vi så en masse gentagelser på de to tv-stationer.

En ting, som synes uklar i lovkomplekset er: Hvor står den enkelte borger med hensyn til økonomiske investeringer i at kunne modtage alt det, der nu i de kommende år lægges op til?

Lige tilbage til de styrende organer i mediebranchen: I bemærkningerne tales der om at justere Danmarks Radios bestyrelse. Dette er efter min mening at forskønne en urimelighed. Dens opgave er ifølge loven af teknisk-økonomisk art, altså af administrativ karakter. Bestyrelsesmedlemmerne i Danmarks Radios bestyrelse er udpeget politisk, altså ud fra politisk-kulturelle forudsætninger. Vil man endelig justere bestyrelsen, burde man gøre den til et organ, der kan forholde sig til programmerne eller faktisk en genoplivning af det gamle radiatoråd.

Den nye lov vil måske råde bod på misforholdet ved at skabe et radio og tv-nævn. Men tror forligspartierne, at det kan undgås, at radio og tv-nævnet, og bl.a. bestyrelsen i Danmarks Radio, vil kunne komme på kollisionskurs med hinanden, og at det vil være forkert at påstå, at der er tale om en slags dobbeltkonfekt? Tiden må vise det.

Høringssvarene vil jeg godt lige omtale ganske kort. De er meget omfattende, og jeg synes, det har været vanskeligt at se, i hvilket omfang der er taget hensyn til forslag til ændringer, men det kan vi måske få oplyst under det kommende udvalgsarbejde.

Afslutningsvis lige et par lidt mere måske drilagtige bemærkninger. I overskriften til kapitel 3 er Danmarks Radio blevet til public service-

virksomhed. Tendensen er ikke til at tage fejl af, og den bliver så meget mere påfaldende, som den nye lov i § 6 siger, at der endvidere skal lægges særlig vægt på dansk sprog og dansk kultur, men denne forpligtelse fremsætter man altså på engelsk: public service. Det har altid ærgret mig, at man ikke oversætter denne glose til dansk, og komisk er det jo at anvende den samtidig med, at man understreger nødvendigheden af dansk sprog og kultur.

Dansk Folkeparti synes, det er et forslag, der her hastes igennem Folketinget. Der burde være lidt mere tid til, at vi kunne få drøftet en masse detaljer igennem i lovforslaget, så det kan næppe vinde vores støtte.

Peter Duetoft (CD):

CD havde to mål med at gå ind i de forhandlinger, der var. Det ene var at være med til at sikre, at de to nye radiokanaler ikke blev foræret til nogen stationer – oprindeligt var det jo meningen, at man ville forære dem væk – og det andet var, at vi ville være med til at forebygge for mange ulykker omkring børnerекlamerne. Vi må jo sige, at i begge tilfælde er vi da tilfredse med resultatet.

For at starte et andet sted så er vi enige i de udvidelser af public service-begrebet, der ligger i lovforslaget, men for os er det altså også vigtigt, at de gamle public service-regler, altså alsidighed, fairness og alle de her ting, som vi har kæmpet meget med igennem årene, rent faktisk stadig eksisterer og står lige så stærkt i public service-beskrivelserne, som de har gjort før. Så det er jo sådan set meget godt.

Så er der udbudet af de to radiokanaler, og der har det jo for alle forligspartierne været vigtigt, at udbudet blev fair. Det er jo derfor vi har inddraget Konkurrencerådet, og hvad ved jeg, i beskrivelsen af udbudsmaterialet, sådan at ingen kan komme og påstå, at en af kanalerne er skræddersyet f.eks. til Danmarks Radio. Noget af det, det var yndet at sige lige efter, at forliget var indgået, var jo, at det var åh så Danmarks Radio det hele, men vi har jo på alle mulige måder sikret os, at det netop ikke er foruddiskontret, hvem der skulle have det.

Omkring Radio og tv-nævnet kan man jo diskutere sammensætningen, og man kan selvfølgelig også diskutere, hvad det er, de skal lave. For os betyder det, at der står, at der skal være erhvervsmæssig kompetence i Radio og tv-nævnet, at brancher, at erhvervslivet skal være repræsenteret i nævnet. Og vi er også tilfreds med,

at det er blevet understreget, at udpegning af nævnet sker af ministeren, men efter orientering af Kulturudvalget, og det vil sige, at der kommer en offentlig debat om det nævns sammensætning, og det mener vi faktisk er væsentligt, bl.a. fordi en del af dets beslutninger ikke kan ankes til anden myndighed.

Op så er der jo reglerne om børnerекlamerne. Ja, det er ikke noget, der er vokset i CD's baghave; det er der vist ikke så mange, der tvivler på, men alternativet var for os værre, og da det hele endte med nogle frivillige aftaler, så mener vi faktisk, at det er den bedst mulige løsning, der har været, og vi går ud fra og regner med, at den aftale, vi har om, at der bliver forhandlet med alle parter, holder, og det har vi ingen grund til at tvivle på.

Til gengæld vil jeg godt sige til ministeren, at jeg går ud fra, at de aftaler, vi nu har lavet omkring børnerекlamer, naturligvis lægger en bremse på, hvad ministeren så kan begynde at arbejde for i EU. Forestiller man sig i det svenske formandskabs tid, at der pludselig kommer forslag om et egentligt forbud mod børnerекlamer, så går jeg ud fra, at regeringen og ministeren i den periode, denne aftale handler om, naturligvis må støtte regler, der ligner dem her, og ikke støtter regler, der er svagere. Ellers vil det være en lidt underlig situation for forligsparterne, at man indgår en aftale om, hvordan det skal være i Danmark, og så kan man bruge EU; det vil jeg bare lige sikre mig.

Så kan der jo være mange diskussioner og udestående om småting hist og her, der kan være noget med medarbejderrepræsentation osv. Det skal jeg ikke gå ind på i dag, men bare slutte med at sige, at der har jo været en diskussion, som jeg ikke har blandet mig meget i, kun i en enkelt spørgetid, om en såkaldt kompensati-on til TV 2. Jeg har jo været en af dem, der har sagt, at jeg aldrig i forhandlingerne har hørt noget om, at TV 2 skulle have kompensation, fordi der blev ændret ved mulighederne for at sende børnerекlamer, og det står jeg ved. Jeg har aldrig hørt det.

Men jeg må jo så sige, at det, der ligger i aftalen, er, at TV 2 skal have nogle penge for at styrke børneprogrammerne, og der vil jeg da godt i dag blot sige, at hvis vi i løbet af licensperioden i forbindelse med de rapporter, der kommer om virksomheden, oplever, at TV 2 ikke styrker kvalitetsmæssigt eller mængdemæssigt sine børneprogrammer, så vil jeg gerne allerede nu annoncere, at vi i hvert fald rejser spørgsmålet

om, hvorvidt den licensstigning og dermed overførsel af penge til TV 2, der ligger i forslaget, så skal fortsætte.

De 60 mio. kr., de får om året, er for os bundet sammen med en styrkelse af børneprogrammer, og så kan de hyle og skrike nok så meget om, hvem der må blande sig i hvad. Vi har altså også et ansvar for de penge, vi er med til at kradsse ind hos lyttere og seere, lige så vel som vi i øvrigt har det, når vi gør det med skatten, og derfor er det ikke bare en blankocheck, TV 2 får ud-betalt.

Det er bundet i den forstand, at vi godt vil se nogle resultater i en retning, som forliget dækker, og derfor gør det mig ked af det, når direktøren i TV 2 melder meget firkantet og meget kraftigt ud. Jeg håber, at hendes ord bliver gjort til skamme om et par år, når vi så gør regnskabet op og ser, at vi faktisk fik bedre og flere børne-udsendelser ud af at give de her penge.

Men til ikke stor overraskelse for nogen så vil vi selvfølgelig kigge venligt på lovforslaget i udvalget og håbe, at det går rimelig hurtigt igennem.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Hr. Duetoft brugte i starten af sit indlæg formuleringen, at der var nogle, der ville forære de to kanaler, altså henholdsvis den fjerde og den femte radiokanal, væk. Men sådan bliver det ikke, sagde hr. Duetoft.

Tager jeg meget fejl, sagt til hr. Duetoft, eller er det ikke sådan, at den fjerde radiokanal skal foræres gratis væk efter det, man på nudansk kalder en skønhedskonkurrence om, hvem der vil byde mest, og at det kun er den femte radiokanal, der vil bortloddes ved en auktion? Er det ikke korrekt forstået?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Det, der bringer mig herop, er, at jeg synes, hr. Duetoft hævede stemmen sådan i forbindelse med TV 2, børneprogrammer og de 60 mio. kr.

Nu er hr. Duetoft jo ikke administrator, men han har dog en vis indflydelse, når han er med i det dér medieforlig. Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Duetoft: Når nu det skal sættes i gang – det kan i realiteten gå i gang pr. 1. januar, for da virker loven fra – bliver de penge så udbetalt til TV 2, før man ser en plan, der nogenlunde viser, hvad pengene skal anvendes til, eller er det bare sådan, at man, havde jeg nær sagt, ud-

betaler dem, og så håber på, når året er gået, at man har lavet noget for de dér ca. 60 mio. kr., vi taler om?

Jeg synes, det lød sådan lidt kryptisk, og det var, lige som om hr. Duetoft var på gyngende grund og ikke rigtig vidste, hvordan det skulle administreres, men jeg går da ud fra, når man har siddet i nattens mulm og mørke og lavet et medieforlig, at man så også ved, hvad man har indgået forlig om.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg kan afsløre for hr. Nødgaard, at det ikke var i nattens mulm og mørke, det var en lørdag eftermiddag på Bindslev Hotel, og det var i øvrigt en hyggelig frokost. Så dér blev meget af forliget lagt på plads.

Men jeg vil da godt sige, at det, der er aftalen, og det, vi kan gøre inden for reglerne, er, at vi kan bede TV 2 om at styrke de programmer, men vi har ingen mulighed for at gå ind og diktere deres programpolitik. Derfor er det, vi kan gøre, at vi siger: Pengene er beregnet til det, og når vi gør status efter et par år – og det bliver efter et par år, for det første år kan man jo ikke gøre det, for man kan ikke gøre det samtidig, men man må gøre det et halvt eller et år, efter at udsendelserne har været sendt – så må man naturligvis konstatere: Har de styrket børneprogrammerne, eller har de ikke gjort det?

Og så er det, jeg har meldt, at såfremt de ikke har styrket børneprogrammerne, jamen så er den resterende del af licensperioden til diskussion, fordi så er pengene ikke blevet brugt til det. Vi har simpelt hen ingen legal mulighed for på forhånd at gå ind og diktere, hvad de penge skal bruges til, på den måde at vi simpelt hen beder om en programoversigt. Det er ikke muligt, fordi politikere jo ikke må blande sig i den slags. Det var derfor, Radiorådet var så godt; der er hr. Nødgaard og jeg jo så enige.

Jeg vil godt sige til hr. Kim Behnke: Det, jeg sagde, var, at foræringen var, at der var partier i dette Folketing, der ønskede at give Danmarks Radio og TV 2 hver sin kanal. Det var en foræring. Der var såmænd også et borgerligt parti, der allerede havde givet den ene kanal væk. Det siger De Konservative ikke så meget om i dag, men det havde de rent faktisk, og det er jo den foræring, at man på forhånd havde givet Danmarks Radio og TV 2 de to radiokanaler, som vi var imod, og derfor er et frit udbud langt bedre, end at de var øremærkede til de to stationer. Og

det var at forære væk; det var det, der lå i udtrykket.

Det er jo en kendsgerning, at fra, at det var de stationer, der var hundrede procent sikre på at få sendetiden, så er det nu sådan, at de må ud og kæmpe med andre om den, hvis de skal have den. Det synes jeg er et godt, liberalt fremskridt. Selv om jeg ikke er liberalist, så er det nu i den rigtige retning alligevel. Så sagt til hr. Kim Behnke synes jeg ikke, der er så meget kritik at komme efter dér. Det er en klar forbedring i borgerlig retning i forhold til det oprindelige forslag, som jo gik på, at det var de to kanaler, der skulle have de to sendemuligheder.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg er altså nødt til lige at bore lidt mere i det. Når hr. Duetoft siger, at når der er gået et år eller to, så ser vi, hvad der så er sket. Jamen er det ikke et utrolig løst grundlag at udbetale så mange penge til TV 2 på? Det er trods alt lytterne, der skal betale det.

Og så vil jeg gerne vide, når det år eller to er gået, tager man så sådan et målebånd frem og ser på, hvor mange børneudsendelser TV 2 kørte, før de fik de 60 mio. kr., og på, hvor mange ekstra timer de nu kører pr. år? Er det sådan, det skal måles? Skal der ikke også indgå en kvalitetsfaktor, og hvem lægger så normen for den kvalitetsfaktor?

Jeg synes, der er mange løse ender i det her, og jeg har utrolig svært ved at forstå, når man sad deroppe på en god kro, og når man samtidig kunne gå ud og nyde den gode natur, at man så ikke kunne finde nogen løsninger, der lavede et skudsikkert system. Det er trods alt mange penge, der væltes ud i systemet, uden at man sådan siger andet end: Nå, når der er gået et par år, er det sikkert i orden, og er det ikke, ja, så får de ikke nogen påtale af den grund. Er vi også enige om det?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg synes, hr. Poul Nødgaard skulle nedsætte en studiekreds og finde ud af, hvad det er, der foregår på medieområdet. Der er rent faktisk ingen muligheder for, at politikere kan gå ind og diktere en radio- eller tv-station, hvilke programmer den skal sende på hvilket tidspunkt. Det er en umulighed.

Det, vi gør, er, at vi giver dem penge og siger, at disse penge ønsker vi skal bruges i den ret-

ning. Så er det op til stationen, om de vil bruge dem eller ikke vil bruge dem. Men jeg konstaterer bare i dag og meddeler i dag, at når vi har set, at de ikke har brugt dem til en styrkelse af udsendelser for børn, så skal de ikke regne med den overførsel af 60 mio. kr. i de sidste dele af den 4-års-periode, som vi i dag taler om. Det er sådan, det er.

Der er EU-regler, der er danske regler, der er alt muligt, der forhindrer, at vi kan gå ind og lave programmer i TV 2 eller i Danmarks Radio. Det kan politikere ikke gøre. Jeg drømmer mig også tilbage til Radiorådets tid. Det var nu meget, meget hyggeligt at sidde i det, skulle jeg hilse og sige. Det ændrer altså ikke noget ved, at det, vi kan gøre, er, at vi kan opgøre kvalitetsmæssigt og mængdemæssigt efter en periode, og når jeg siger 2 år, vil jeg gerne gøre det tidligere, men tænk nu lige på, at vi er nødt til at se det over 1 år, og derefter tager det altså lidt tid at gøre tingene op. Så lad os sige, at et halvt år, efter at det år er gået, er man i stand til at foretage opgørelsen og ikke før. Det er de muligheder, vi har.

Det er altså ikke bare 60 mio. kr., der er foræret til TV 2 4 år i træk. Der er nogle klausuler på dem, som vi senere vil konstatere om er holdt eller ikke er holdt, men jeg synes, hr. Nødgaard skulle kigge lidt efter de legale muligheder. Jeg har et par notater eller tre liggende om det. Så kan hr. Nødgaard låne dem af mig.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Hr. Henrik Svane som ordfører.

Henrik Svane (RV):

I Det Radikale Venstre glæder vi os meget til at få vedtaget dette forslag. Lovforslaget er jo egentlig en gammel nyhed, eftersom det er en opfølgning på og implementering af medieforliget fra foråret, men det giver os anledning til igen at fremhæve, hvorfor Det Radikale Venstre indgik dette forlig, og hvorfor vi fortsat finder, at forliget er et rigtig godt udgangspunkt for den danske medieverden til i de kommende år at ruste sig til fremtidens mediearena, en arena, der vil komme til at se helt anderledes ud end den, vi kender i dag.

Et af de store spørgsmål angående fremtiden er digitaliseringen af sendenet. For nylig er der indgået en aftale om at digitalisere det jordbaserede sendenet. Dermed sikrer vi, at alle vil få del i det udbud af tv-kanaler og de muligheder, som teknikken giver. Der vil ikke være en

restgruppe, som kobles af udviklingen, og det har været vigtigt for Det Radikale Venstre.

Derudover har vi store forventninger til, at lovforslaget vil give et tiltrængt løft til public service-niveauet. Public service-forpligtelsen styrkes og præciseres i medieforliget. Malet med den brede pensel har tendensen i de senere år været, at fokus på seertal er blevet alt for dominerende, og indimellem har man fornemmelsen af, at nogle nyheds- og dokumentarudsendelser baseres på laveste fællesnævner.

Balancen mellem en nødvendig popularisering, som glæder mange, og kvalitetskrav, som ikke kun skal blive for de få, er selvfølgelig hårfin, men i Det Radikale Venstre tror vi på, at kvalitet og seertal kan blive medspillere snarere end modspillere. Derfor er det nødvendigt, at vi tør holde tv og radio fast på at udvikle gode og udfordrende public service-programmer også fremover.

For at sikre, at intentionerne om mere og bedre public service også følges, er det besluttet at oprette et såkaldt Public Service Råd til at se på de public service-regnskaber, der er blevet lavet de senere år. Vi tror, rådet kan være med til at fastholde og kvalificere debatten om programindholdet og dermed løbende at udvikle public service-programmer.

At Danmarks Radio og TV 2 er godt på vej, har vi for nylig fået revisionens ord for, nemlig at vi får mere og bedre tv for færre penge. Det er glædeligt, og det giver da også forhåbninger om, at det faktisk er muligt at gå mod strømmen på mediemarkedet, hvor billige masseproducerede soap-udsendelser, talkshows, amerikanske serier m.m. oversvømmer mange tv-kanaler.

Public service-forpligtelsen lægges også over på Internettet, hvilket giver TV 2 og DR mulighed for at eksperimentere og udvikle den side af deres virksomhed. Det har stor betydning at opbygge en ekspertise og gøre sig nogle erfaringer, fordi der over en årrække vil ske en sammen-smeltning af tv og Internettet.

Lovforslaget indeholder også et forbud mod børnereklamer før og efter børneprogrammer, og derudover er der lagt op til, at TV 2 og gerne også andre kommercielle kanaler retter et kritisk blik på sig selv og frivilligt forsøger at sikre en reklameflade, der er mindre aggressiv og mindre målrettet mod børn. Det er vigtigt for os, at børn kan få et frirum, hvor de er børn og ikke blot forbrugere.

Men reklameverdenen kan selvfølgelig ikke lukkes ude fra børns virkelighed. Derfor er det

vigtigt, at børn og unge lærer at forholde sig kritisk til især tv og internetmediet og alle andre steder, hvor man som borgere og forbrugere i dag bombarderes med lokkende reklamer. Derfor er vi meget tilfredse med, at der afsættes penge til nye forsøg med medieskoler og udbygning af de allerede eksisterende initiativer. Disse medieskoler kan i et samspil med f.eks. folkeskole- og gymnasieklasser give børn og unge en solid forståelse for og indsigt i mediets virkemidler.

Endelig er der spørgsmålet om den fjerde og femte radiokanal. For Det Radikale Venstre er det glædeligt, at der nu sker et monopolbrud på nyhedssiden. Eftersom der vil blive stillet krav om, at kanalerne skal opfylde nogle public service-forpligtelser, kommer vi til at stå i en situation, hvor vi får mere public service uden egentlig at betale mere for det. Det bliver således spændende at se, hvem der vinder i licitationsrunden på de to kanaler.

Omkring licitationen vil jeg understrege, at der ikke er truffet et valg, selv om nogle ynder at hævde det modsatte. Det er dog en kritik, der er svær at tage alvorligt, al den stund udvælgelsen skal foretages af det kommende uafhængige Radio og tv-nævn.

Der er mange flere indholdsmæssige ting, der kunne trækkes frem, men det vil jeg undlade og blot afrunde med at understrege, at Det Radikale Venstre ser frem til at få lovforslaget vedtaget og dermed få mere og bedre radio og fjernsyn.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Hr. Svane brugte i starten en lidt kryptisk formulering om digitaliseringsprojektet. Hr. Svane sagde, at den aftale, der nu er om et jordbaseret digitalt sendenet, gør, at der ikke er nogen restgruppe, der kobles ud. Hvordan skal det forstås?

Jeg gør hr. Svane opmærksom på, at selv med et jordbaseret sendenet digitalt, så skal folk 1) Købe en ny antenne, 2) Enten købe en set up-box og sætte den på deres nuværende analogfjernsyn eller også købe et nyt digitalfjernsyn.

Hvis nu man i stedet sender digital-tv fra en satellit, hvad skal man så have? 1) Så skal man have en parabol i stedet for den digitale antenne, 2) Man skal stadig have en set up-box, eller 3) Man skal have et digitalt fjernsyn. Hvor præcis er det, den restgruppe kobles ud?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil godt spørge hr. Henrik Svane, om han kan bekræfte, at kulturministeren den 29. marts, dagen efter medieaftalens indgåelse, indgik en aftale med TV 2's ledelse, Cristina Lage, Jens Bilgrav-Nielsen og Peter Parbo, om at de ekstra licenskroner, i alt 240 mio. kr. – altså 60 mio. kr. om året – skal bruges til at opretholde det nuværende niveau for børneudsendelserne?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Til hr. Jens Rohde: Jeg har gennem de sidste uger i onsdagsspørgetiden konstateret, at der foregår noget mellem kulturministeren og hr. Jens Rohde, som mest af alt minder mig om en amerikansk senatshøring på direkte tv, så det spørgsmål vil jeg slet ikke kommentere. Det må hr. Jens Rohde afklare med kulturministeren.

Med hensyn til hvem der bliver koblet af, når vi får digitaliseret: Det er helt klart, at det er en forudsætning, at over tid, når man går fra den analoge sending til den digitale sending, skal vi alle sammen kobles ind på de nye digitale apparater, enten ved en set up-box eller ved at vi køber nye fjernsyn.

Der er afsat en lang periode, men jeg tror, vi vil se, at det går meget hurtigt, for mange af os, der har fjernsyn nu, vil gerne, når digitaliseringen bliver gennemført, kunne benytte os af de muligheder, det giver for tovejskommunikation via mediet, og derfor tror jeg ikke, vi over 15 år vil se nogen blive koblet af. Et tv-apparat har jo også en begrænset levetid, så jeg tror, der vil blive udskiftet over det tidsrum, fordi det ikke opfattes som nogen særlig omkostning, at man skal investere i et nyt.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Ja, jeg har så sandelig også noteret mig den fornærmelse, der er over, at man tillader sig at bore lidt i, hvad der er blevet sagt og skrevet på området gennem mere end et års tid. Men nu har det ligesom været diskuteret lidt i dag, om man kan være sikker på, at der er tale om en styrkelse af børneprogrammerne eller ej, og hr. Henrik Svane bliver da som ordfører for et regeringsparti nødt til at forholde sig til, om der er en aftale mellem TV 2 og Kulturministeriet og dermed formentlig også forligskredsen – som jeg går ud fra var orienteret – om, at pengene skal bruges til at opretholde det nuværende niveau

for børneudsendelserne. Så kan man så tilføje, hvad der stod i Kulturministeriets eget notat, nemlig »selv om der kom børnereklameforbud«, men det kan vi godt udelade i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Svane i betragtningerne om, at udfasningen af fjernsyn osv. nok skal gøre, at udviklingen går sin naturlige gang, men det var slet ikke det, jeg spurgte om.

Hr. Svane siger, at det er meget vigtigt, at vi har fået aftalen om det jordbaserede digitale sendenet, så der ikke bliver en restgruppe, der kobles ud. Det sagde hr. Svane i sin tale, og mit spørgsmål er nu: Hvis man i stedet havde sendt det som satellitbåret, hvor ville den restgruppe så opstå? Hvor er det, restgruppen opstår i hr. Svanes regnestykke?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Der ville selvfølgelig gælde nøjagtig det samme, hvis vi havde sendt det digitaliserede fjernsyn fra satellit, men det er da klart, at jeg synes, det er en dejlig ting, at vi beholder det jordbaserede net.

Til hr. Jens Rohde: Om børneprogrammerne bliver styrket, kan vi jo først se, når der er gået en periode, og så må vi tage diskussionen op om, hvorvidt vi fik det for pengene, som vi alle sammen forestiller os og tror på, nemlig en forbedret kvalitet og et større udbud.

Helge Bo Jensen (EL):

I Enhedslisten har vi bemærket de positive høringssvar, der er indkommet. Vi har med stor interesse fulgt de udmøntninger af medieaftalen, der er lavet, og de ændringer, der er kommet ud af det, og vi vil gerne positivt kvittere for den præcisering og styrkelse af hele public service begrebet, der er sket i loven.

Vi har også tidligere talt om det kommercielle pres, som fusioner og mediekoncentrationer sætter lødighed og kvalitet under, og vi noterer os en styrkelse af udbudet af dansk kunst og kultur. Det kan være med til at sikre, at de eksisterende public service-stationer ikke bare bliver et kommercielt halehæng til offentlige licensmidler. Vi ser TV 2 som en national public service-station, der konkurrerer med de internationale giganter på det danske reklamemarked, en konkurrence på kvalitet og nyheder.

Lovforslaget er på en række områder et bedre udgangspunkt end det medieførlig, vi gik ud af. Vi er positive over for den omlægning af licensen, der lægges op til med en mere effektiv erhvervsopkrævning, men vi er betænkelige ved den 4-5 pct.s stigning i licensen, der også lægges op til. Vi er bange for, at stigningen er sikker og kommer år for år, men at den omtalte mulige reduktion, der stilles i udsigt, er noget mindre sikker. Vi håber, vi tager fejl på det område, men det er vores opfattelse, at det med det udbud, der kommer med yderligere kommercialisering og egenbetaling, i det lange løb vil blive umuligt at holde den høje brugerbetaling, som licensen jo er, i ave, og vi ville foretrække en omlægning i retning af skattefinansiering.

Siden debatten om medieførlig her i Tinget har en arbejdsgruppe forestået etablering af et digitalt jordbaseret sendenet. Det er perspektivrigt, og det vil kunne dække et større offentligt behov og etablere den nødvendige teknologiske mulighed for billige multimedieydelser og interaktive ydelser. Det er vores ønske, at dette sendenet etableres i offentligt regi, så det ikke underkastes udbud og dermed kan blive en brik i spillet mellem private konkurrenter.

Reglerne om børnereklamer er strammet op til fordel for især de mindste børn, og det er godt. Vi stiller os dog stadig uforstående over for den åbning, der ligger i, at bevægelig sponsering i DR tillades. Den form for reklame mener vi faktisk ikke, at især TV 2 har været særlig gode til at administrere, og der er ingen grund til at friste de svage sjæle i tv-stationernes ledelse unødigt.

Så er der spørgsmålet om udbud af den fjerde og den femte radiokanal. Vi noterer os med tilfredshed, at public service-forpligtelsen står klart over udbudet, men vi er netop derfor af den opfattelse, at der kan blive problemer i EU, herunder i hvilket omfang Radio og tv-nævnet kan tage nationale kulturelle hensyn. Det er et af de spørgsmål, vi gerne vil have afklaret. Vi vil ligeledes spørge, om det kan forlanges, at der sendes fra Danmark, og at der hermed ikke røres ved de ophavsretlige bestemmelser som følge af dansk lovgivning.

Alt i alt kan jeg slutte af med at sige, at vi vil gå positivt ind i udvalgsarbejdet, og uanset om det ender med, at vi kan tilslutte os lovforslaget eller ej, er det vigtigste for os at styrke public service og sikre, at den ikke undermineres.

Tove Videbæk (KRF):

Lovforslagets hovedformål er at gennemføre den aftale om mediepolitikken for perioden 2001-2004, som regeringen, SF og CD indgik den 28. marts 2000.

Der er en del positive elementer i lovforslaget, bl.a. at public service reglerne er præciseret og bliver indsat som et nyt kapitel i loven. Det nævnes bl.a., at der skal sendes væsentlig samfunds-information og -debat, der skal lægges vægt på dansk sprog og dansk kultur, der skal være bredde i produktionen af kunst og kultur, og der skal gives programtilbud, som reflekterer mangfoldigheden af kulturinteresser i det danske samfund.

I denne lange række af opremssninger mangler jeg dog et par småting, nemlig noget om den kristne humanistiske kulturarv, som vort samfund bygger på. Dette har bl.a. Samarbejdsforum for Danske Lytter- og Seerorganisationer peget på i deres høringsvar. Ligeså mangler der, at programmerne i public service-medierne naturligvis skal være tilgængelige for alle handicappede. Her tænkes især på døve og/eller blinde.

Desværre er der også enkelte meget positive elementer i den oprindelige medieaftale, som er røget ud eller er blevet meget udvandede i løbet af de måneder, der er gået siden hin skæbnesvangre weekend i foråret 2000. Det drejer sig bl.a. om børnereklamer. Her er reglerne imod børnereklamer endt med at blive til en frivillig aftale med TV 2 om begrænsning af reklameeksponeringen mod børn.

Kristeligt Folkeparti mener, at børn skal beskyttes imod at gøres til købekraft på to små ben, helt fra de er 3-4 år, og de 1½ minuts reklamepause, der er sikret familierne, er nok lidt svær at administrere i de fleste danske hjem. Vi mener, at børn skal have lov til at sætte sig og se deres yndlingsbørneprogrammer i god tid uden at blive bombet med budskaber om, hvad de nu skal plage deres forældre til at købe.

Yderligere var der i medieaftalen en passus om, at DR og TV 2 skal underlægges samme sanktionsregler på reklame- og sponsoreringsområdet som øvrige radio- og tv-foretagender. Dette er ikke fulgt op, idet der nu står: »Reklamer kan indgå i TV 2's virksomhed efter reglerne i kapitel 8. TV 2 påser, at reglerne overholdes.« Altså skal TV 2 selv påse, at TV 2 overholder reglerne, og den skrappeste sanktion, man i denne forbindelse har kunnet finde på, er, at Radio og tv-nævnet kan påtale overtrædelse af reg-

lerne og kan pålægge TV 2 at offentliggøre afgørelsen fra nævnet.

Til gengæld er der negative elementer i den oprindelige medieaftale, som er røget ud. Det gælder bl.a. vedrørende ministerens intentioner om at lukke alle amtsprogramråd og programråd i det hele taget, som rejste en sand storm af skarp kritik fra alle ender og kanter af landet. Folket rejste sig, for dette tiltag ville totalt have lukket for den direkte folkelige indflydelse på og dialog om programmerne i DR og TV 2, og det ville betyde en svækkelse af borgernes kontakt med og indflydelse på såvel de regionale som landsdækkende programmer. Derfor er det godt, at ministeren lyttede til den store folkelige opbakning til programrådene og bevarede disse, om end i en lettere ændret form.

I øvrigt vedrørende forpligtelsen på det digitale område: Digital tv-forsøgsvirksomhed er ikke omfattet af forpligtelsen i stk. 1, og det vil sige, at ikkekommercielle tv-stationer ikke vil få mulighed for at komme med på den digitale vogn. De er dømt ude, og det mener jeg ikke er rimeligt.

Vedrørende gebyrer: Der skal betales gebyrer for at få tilladelse til programvirksomhed, men det er ikke helt klart, om det også gælder de idébaserede lokalmedier. Hvis det er tilfældet, er det ikke særlig hensigtsmæssigt. Disse stationer vil så skulle betale nogle af de få tilskudskroner, de modtager fra Kulturministeriet, tilbage, og det synes vi allerede sker i alt for høj grad på Koda-området.

DAB-frekvenser skal tilbydes kommercielle radioer. Hvorfor skal DAB-teknologien egentlig forbeholdes de kommercielle radioer? Hvorfor skal de idébaserede lokalmedier holdes uden for den teknologiske udvikling? En række af de idébaserede radioer kunne jo måske gå sammen om at sende på én af DAB-frekvenserne.

Og til sidst: Er det hensigten, at man fremover skal håndhæve den paragraf i bekendtgørelsen om radio og tv, hvor der står, at indehaveren af en tilladelse til fjernsynsvirksomhed skal påse, at der ikke udsendes programmer, som i alvorlig grad kan skade mindreråriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, herunder navnlig programmer, som indeholder pornografi eller umotiveret vold?

Der opstår i øjeblikket flere folkelige foreninger imod porno, bl.a. foreninger som »Nej til porno« eller »Pornofrit miljø«, og det er unge mennesker, der har startet alle disse foreninger. Befolkningen er godt træt af at se porno på alle

kanaler, og forældrene er trætte af, at der er porno overalt i det offentlige rum.

Vil ministeren se på, om der kan indføres noget i ændringen af loven omkring håndhævelse af denne paragraf? Det er ikke censur, jeg efterspørger, men beskyttelse af vores børn og unge.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Kim Behnke som ordfører.

Kim Behnke (FRI):

Vi var og er fortsat en aktiv samarbejdspartner, en aktiv forligspart i medieforliget fra 1996, og det betyder også, at de tillægsaftaler, der er lavet omkring digitalisering, er noget, vi fortsat støtter og aktivt vil følge til dørs.

Ser vi på medieaftalen fra 1996, er den kendetegnet ved, at der skete nogle kvantespring i dansk mediepolitik, specielt de bestemmelser, som meget hurtigt udløste hele TvDanmark-konstruktionen, var jo en nyskabelse i dansk medielovgivning, ligesom en række af de forbedringer, f.eks. med hensyn til Danmarks Radios - DR 1's - og TV 2's adgang til at producere mere dansk drama, absolut var noget, der gav en mediepolitisk udvikling og et stort løft.

Så skulle vi lave en ny medieaftale, og ærlig talt, noget af det, som ministeren ved det allerførste møde anså som en af de store knaster - godt hjulpet på vej af dagspressens dækning af sagen - var jo spørgsmålet om forbud mod børnereklamer. Dette punkt var måske det aller vigtigste punkt for ministeren. Partierne skulle på forhånd meddele, om de kunne støtte forbudet mod børnereklamer.

Nu viser det sig så, at der ikke bliver noget forbud mod børnereklamer, men der bliver, som en række ordførere dengang anbefalede, indgået frivillige aftaler.

Set i det lys er det efter vores opfattelse meget dumt, at ministeren valgte at lave et medieforlig i en meget snæver kreds. Det medieforlig, der i dag ligger som et lovforslag, kunne kvalitativt have været bedre, hvis kredsen havde været større.

Lad mig komme med nogle eksempler på, hvor vi mener det kunne have været bedre.

Den fjerde radiokanal: Hvis det ender med, at det er Danmarks Radio, der får den fjerde radiokanal, er det vores opfattelse, at så burde Danmarks Radio have frihed til selv at programplanlægge. Den frihed, som Danmarks Radio har for program 1, 2 og 3 i dag, bør også være

gældende for den fjerde radiokanal, hvis det er Danmarks Radio, der løber med den.

Hvis det derimod ikke bliver Danmarks Radio, der får den fjerde radiokanal, ja, så mener vi, at det er uheldigt, at det ligefrem står i bemærkningerne til lovforslaget, at det gælder om, at den radiokanal bliver så smal som muligt, og at et stort antal lyttere ikke er noget succeskriterium. For hvis man forestiller sig, at andre end Danmarks Radio skal drive den fjerde radiokanal, bliver det jo med en større eller mindre grad af reklamefinansiering og sponsoring. Og for dem, der ønsker at sende reklamebåren radio, ja, der gælder det jo altså om at have ganske mange lyttere, og hvis det er et succeskriterium, at man ikke må have mange lyttere, ja, så kan man fritest til at spørge om, hvornår ministeren evaluerer projektet og erklærer, at det er en fiasko, fordi den fjerde radiokanal rent faktisk har fået mange lyttere.

Så er der den femte radiokanal: Vi synes, det er spændende, at man gennemfører en auktion, og vi håber, at den kommer til at lykkes.

Så er der public service-begrebet. Vi er ikke tilhængere af, at public service-begrebet betyder, at man forbyder reklame på Internettet. Vi kan godt forstå argumenterne for, hvorfor public service skal gælde for selve indholdet af internettransmissionerne, men hvis det er en slet skjult argumentation for, at der må bruges licensmidler, synes vi, at det er et kluntet forsøg, og hvis konsekvensen af det bliver forbud mod reklamer, er det endnu mere kluntet.

Så er der problemerne omkring must carry: Vi må ærlig talt sige, at ude i antenneforeningerne kan de jo blive bragt i den situation, at i takt med at Danmarks Radio og TV 2 kommer med flere og flere stationer, ja, så kan man altså blive tvunget til at lukke eller skubbe stationer ud, som foreningens medlemmer positivt har tilvalgt.

Det er en dårlig udvikling. Derfor bør der lægges et loft over, hvor mange stationer Danmarks Radio og TV 2 skal forvente must carry på, når der også skal være plads til de lokale stationer.

Så er der det digitale tv: Vi har den opfattelse, at vi skal løbe den udvikling i gang, og derfor skal vi ikke sætte stramme regler omkring de kommercielle stationer, men glæde os over, hvis der er nogle af stationerne, der vil begynde at sende i Danmark. Og hvis det går, som hr. Aage Frandsen forudser, at der bliver mange flere kanaler til rådighed for digitalt tv i Danmark, ja, så

skal vi altså gøre det attraktivt overhovedet at sende noget, ellers kommer de kanaler til at stå tomme med stramme reklameregler; så er det kun Danmarks Radio og TV 2, der sender.

Til sidst skal jeg ganske kort sige, at når der i bemærkningerne til forslaget står, at det ikke har nogen miljømæssig effekt, er det noget vrøvl, for konsekvenserne af restriktioner omkring børnereklamer bliver, at der bliver trykt og distribueret mange flere BR-kataloger. Det synes vi ærlig talt er noget skidt.

Vi synes også, det er noget skidt, at ministeren får adgang til at opkræve gebyrer, uden at der er nogen grænser for, hvor høje de gebyrer bliver.

Og til sidst vil jeg sige, at vi ærlig talt synes, tiden er løbet fra kortbølgeradiovirksomheden. Moderne mennesker lytter ikke til kortbølgeradio, de slår naturligtvis op på Internettet, hvor de både kan få levende billeder og masser af nyheder fra Danmarks Radio og TV 2. Der er ingen i dag, der drømmer om at lytte til kortbølgevirksomhed.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Det er mange spørgsmål, der er stillet i løbet af debatten her. Jeg skal takke for dem alle sammen.

Det første, som jeg vil tage fat i, er fra hr. Poul Nødgaard, som er lidt knotten over, at vi stadig væk bruger public service som betegnelse for det, det her lovforslag handler om.

Jeg vil gerne benytte lejligheden her til at udskrive en konkurrence blandt Tingets medlemmer om at finde en anden betegnelse. For det er klart nok, at public service ikke er et særlig dansk begreb, men på den anden side har vi altså ikke kunnet finde et, der er bedre. Jeg tror ikke, jeg er den første kulturminister, der ikke har kunnet finde et begreb, der er bedre, og ordførerne er nok heller ikke de første, der ikke har kunnet finde et begreb, der er bedre.

Men hvis vi skal definere det, betyder det, at det er til fælles bedste, altså at vi vil have noget, som er til fælles bedste. Men det er jo ikke særlig mundret. Og hvad er så til fælles bedste? Der har i løbet af debatten været en enkelt ordfører, som kritiserede, at vi ikke gik ind og definerede skarpt nok, hvad public service er. Jeg synes sådan set, at hvis man ser bemærkningerne til § 6 b og ser, hvor præcise vi er i definitionen af, hvad public service er, må de fleste ordførere kunne stille sig tilfredse. Vi går ind her og definerer meget præcist, hvad det er, vi vil med vo-

res public service-medier, definerer meget præcist, hvad vi mener public service er.

Fru Tove Videbæk efterspurgte i den sammenhæng, at det humanistiske kristne også skulle fremgå som en del af public service-forpligtelsen. Det synes jeg sådan set at vi allerede har med, i og med at vi tager udgangspunkt i, at public service-medierne og public service skal tage udgangspunkt i dansk kunst og kultur, og det er klart, at den humanistiske og kristne kulturarv er en meget vigtig del af dansk kultur. Der står desuden i præamblen til, hvad public service er, at public service-virksomheden skal reflektere mangfoldigheden af kulturinteresser i det danske samfund. Og dér mener jeg også, at det humanistiske kristne er med.

Fru Tove Videbæk efterspurgte også, hvad vi agtede at gøre i forhold til handicappede, og igen må jeg understrege, at vi har de handicappede meget stærkt med inde i lovforslaget, i og med at det er understreget, at TV 2 og Danmarks Radio har forpligtelse til at bruge de nyeste teknologier i forhold til at sikre de handicappede adgang til public service-medierne og programvirksomheden.

Så meget om, hvad public service er.

Hvad er udgangspunktet for lovforslaget? Ja, det er selvfølgelig at realisere det, jeg her har sagt om public service, først og fremmest at skabe et fælles kommunikationsrum, at sikre, at vi danskere fortsat kan tale sammen, selv om en stadig større del af medievirksomheden bliver »on demand«.

Samtidig er udgangspunktet at forudskikke mediekonvergens. Jeg er nemlig fuldstændig overbevist om, at det, der sker i de kommende år, er, at de forskellige medier smelter sammen: aviser, radio, tv, Internet.

Det er baggrunden for, at public service-begrebet i dag for det første er frigjort for institutioner, for det andet er frigjort for medier. Public service-virksomhed skal vi finde både på radio, tv og Internet. Det synes jeg sådan set er det allervigtigste i det her lovforslag.

Der er faldet nogle bemærkninger om licensens størrelse. Det, vi har gjort i forligskredsen, det, vi har gjort i regeringen, er, at vi har sat os ned og gennemgået: Hvordan ser reklameindtægtsmulighederne ud de næste 4 år? Dernæst har vi set på: Hvad er det vi vil have? Hvad er det for nogle krav, vi vil stille til vores public service-virksomheder? Derefter har vi set på: Hvad mangler vi af penge for at kunne realisere det?

På den baggrund er vi oprindeligt blevet enige om at licensen skulle stige med 5 pct. Men vi har siden hen fundet ud af, at ved at forbedre inddrivelsen af licensen i forhold til erhvervsvirksomheder kan vi få flere penge ind.

Vi regner med, at vi de næste 4 år kan få 240 mio. kr. mere ind, end vi oprindeligt havde taget udgangspunkt i. Det betyder, at licensen næste år vil stige med 4,4 pct., i 2002 med 4,1 pct., i 2003 med 4,4 pct. og i 2004 med 5 pct.

Aktstykket herom er allerede fremsendt til Finansudvalget. Det betyder altså, at den licensnedgang, som vi skriver om i lovforslaget, allerede er en realitet, hvis der vel at mærke er et flertal for det i Finansudvalget.

Så er der blevet stillet en række spørgsmål om, hvordan vi nu kan være sikre på, at de penge, vi har sat af til en række forskellige formål, rent faktisk bliver anvendt til de formål.

Det er sådan, at Danmarks Radio og TV 2 skal leve op til intentionerne i medieaftalen. Som det fremgår af lovforslaget – og dér tænker jeg på bemærkningerne til nr. 5 angående § 6 b – forudsættes det, at Danmarks Radio og TV 2 i tilknytning til public service-regnskaberne rede-gør for, hvorledes de har levet op til intentionerne.

Skulle det således vise sig, at Danmarks Radio og TV 2, trods det at de økonomiske forudsætninger har været til stede, ikke lever op til intentionerne i medieforliget, er aftalepartierne enige om, at der vil kunne blive tale om at revurdere fordelingen af merprovenuet fra licensstigningerne.

Lidt om den fjerde og den femte radiokanal: Jeg håber, at man har været opmærksom på, at den fjerde og den femte radiokanal er skrevet ind under de almindelige public service-forpligtelser. Det vil sige, at den fjerde og den femte radiokanal fortsat skal være en del af den samlede public service-virksomhed i det danske samfund.

Den fjerde radiokanal har vi defineret meget stramt og stillet nogle meget stringente krav til. Med hensyn til den femte radiokanal har vi derimod været mere åbne og sagt, at det, vi vil have, først og fremmest er et alternativ til Danmarks Radios radioavis.

Hr. Brian Mikkelsen var inde på, at der ikke er skabt noget alternativ til Danmarks Radio med det her. Det er jo ikke sandt. Det, der sker nu, er, at Danmarks Radio og TV 2 får en konkurrent, og der er stor sandsynlighed for, at den

fjerde og den femte radiokanal går til andre end Danmarks Radio og TV 2.

Under alle omstændigheder får Danmarks Radio en konkurrent på den ene eller anden måde. Hertil vil jeg gøre opmærksom på, at der jo i de kommende år vil komme et hav af nye kanaler, et hav af nye digitale kanaler, som også vil være en væsentlig konkurrent til Danmarks Radio.

Somme tider lyder det, som om vi befinder os i 1990'erne, når jeg hører visse ordførere tale – som om vi kun har de her fire eller fem radiokanaler til rådighed. Men i fremtiden får vi jo mange, mange flere radiokanaler og også tv-kanaler til rådighed.

Lad mig fortsætte i forhold til digitaliseringen: Hr. Kim Behnke sagde meget præcist, at i begyndelsen skal vi sende til nogle seere, der ikke er. Og det er det, der er det meget, meget vanskelige ved det her. Altså der er ikke ret mange, der kan modtage de digitale signaler endnu, og derfor er det nødvendigt, at det er de oprindelige public service-stationer, nemlig TV 2 og Danmarks Radio, der går foran. Det er også baggrunden for, at de bliver hovedaktionærerne på det tredje jordbaserede net. Det er vi enige om i den forligsaftale, vi har lavet i den gamle forligskreds. Det tredje jordbaserede net skal først og fremmest bruges til en digitalisering af TV 2's og Danmarks Radios analoge kanaler, og vi er i gang med forsøgsvirksomhed nu.

Vi er også enige om – og her er der nogle, der skal spidse ørerne – at hvis der viser sig at være kapacitet i overskud, så skal der udbydes til en kommerciel station. Det vil sige, at det ikke kun er TV 2 og Danmarks Radio, der skal være med på den digitale vogn.

Endelig synes jeg da også, at man skal være opmærksom på, at Telestyrelsen for øjeblikket forsøger at forhandle to eller tre multipleksblokke hjem til Danmark, hvilket betyder, at vi får 16-18 nye digitale kanaler.

Jeg vil gerne her benytte lejligheden til at indbyde de partier, som måtte støtte op om medieloven, til at være med til at udmønte, hvad vi skal bruge de 16-18 kanaler til. Hvad vil vi med dem? Skal det være undervisningskanaler? Skal det være internetkanaler, eller hvad vil vi med dem? Jeg mener stadig væk, at det skal være Radio og tv-nævnet, der afgør, hvem der får dem, men det er os, politikerne, der skal sige, hvad vi vil med dem. Og det bliver interessant at være med til i de kommende 4 år.

Fru Tove Videbæk var nervøs for, at de DAB-blokke, der er til radiosiden, altså til at digitalisere radiovirksomheden, kun kan gå til de kommercielle kanaler. Det kan godt være, at vi ikke har skrevet det præcist nok i lovforslaget, men det er helt sikkert, at der ikke er nogen intention om, at det kun er de kommercielle kanaler, der skal have adgang til digitaliseringen. Det skal de idébetonede kanaler selvfølgelig også.

Så må jeg sige til hr. Kim Behnke, at jeg tror også, at kortbølgeradio snart vil være en by i Rusland, og det vil den være, i det øjeblik de digitale kanaler rent faktisk er slået igennem. Der er ikke stor sandsynlighed for, at kortbølge er noget, man vil benytte sig af i det øjeblik, den nye teknologi for alvor er taget i brug. Så kortbølgeradio vil flade ud af sig selv.

Om børnereklamer blev det sagt af hr. Brian Mikkelsen, at det ikke er til at forstå, at kulturministeren er så meget imod børnereklamer. Når man kan finde børnereklamer i Anders And-bladene, så kan man selvfølgelig også finde børnereklamer på tv. Der er bare meget, meget stor forskel på en reklame i et Anders And-blad og så en reklame på tv. Alle forskningsresultater viser, at reklamer på tv virker meget, meget stærkere end reklamer, der er trykt.

Derfor er jeg fuldstændig enig med fru Tove Videbæk i, at det, det drejer sig om nu, er at gå ind og sikre, at børn beskyttes mest muligt mod reklamer. Og der er jeg desværre ked af, at fru Tove Videbæk sandsynligvis ikke har set den aftale, vi har indgået med TV 2.

Den aftale er for mig at se nemlig på nogle punkter bedre end det, der lå i det oprindelige lovforslag. Den er i al fald bedre i forhold til beskyttelse af de små børn, som må have vores største bevågenhed, fordi den betyder, at der i 1½ minut på hver side af en børneudsendelse overhovedet ikke må være reklamer, hverken rettet mod voksne eller mod børn, og i de reklameblokke, der kommer derefter, må der ikke være børnereklamer rettet mod hverken små eller store børn. Og endelig betyder den aftale, vi har lavet med TV 2, at der ikke må sendes børnereklamer før kl. 9.30 i weekender og på helligdage.

Det tror jeg er en væsentlig forbedring i forhold til det lovforslag, der oprindeligt lå. Så i forhold til beskyttelse af de mindre børn mener jeg, at det her er bedre end det, vi oprindeligt havde.

I forhold til at lave aftaler med andre er det jo fuldstændig rigtigt, som bl.a. hr. Peter Duetoft

og andre har været inde på, at der kan laves forskellige aftaler med de forskellige stationer, og Kulturministeriet er for øjeblikket i gang med at forhandle med de forskellige stationer med henblik på at lave frivillige aftaler.

Vi er også i gang med at drøfte sagen med branchen. Jeg synes selvfølgelig, det kunne være interessant, hvis der kunne laves en fælles aftale med hele branchen på det her område, og jeg håber, at den aftale, der er lavet med TV 2, kan fungere som spydspids i den sammenhæng.

Fru Tove Videbæk havde også nogle bemærkninger om gebyrer. Jeg er ikke helt sikker på, at jeg forstod spørgsmålet helt, men det er ikke meningen, at ikkekommercielle stationer skal til at betale gebyrer.

I forhold til fru Tove Videbæks bemærkninger om pornografi vil jeg være villig over for en drøftelse af det i forbindelse med udvalgsbehandlingen.

Endelig havde hr. Poul Nødgaard nogle bemærkninger om Danmarks Radios bestyrelse. Hr. Poul Nødgaard var ked af de ændringer, der er foreslået, men de er kommet ind, fordi jeg mener, det er vigtigt, at vi går ind og sikrer os, at Danmarks Radios bestyrelse på samme måde som TV 2's bestyrelse samlet set har en kompetence, der gør, at man kan drive en virksomhed af den størrelse, som Danmarks Radio i dag har. Det sikrer man ved, at ministeren har mulighed for at gå ind og supplere den kompetence, som Folketingets repræsentanter i øvrigt repræsenterer.

Med de bemærkninger – og jeg beklager, at jeg sandsynligvis ikke har svaret på alt – vil jeg sige tak for den villige behandling, som jeg synes lovforslaget har fået; ikke mindst tak til Enhedslistens meget villige modtagelse af lovforslaget og også tak til Kristeligt Folkepartis villige modtagelse. Endelig vil jeg da sige, som også andre ordførere har været inde på, at jeg selvfølgelig også meget gerne ser De Konservative støtte op om det her lovforslag, fordi det vil være interessant at få en bred opbakning til en mediaaftale og en medielov, som skal være med til at fremtidssikre vor fælles public service-virksomhed.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det hr. Kim Behnke som ordfører i anden omgang. Skulle der være andre ordførere, der ønsker ordet, så kan man give det til kende.

Kim Behnke (FRI):

Der er mange detaljer. Ministeren understreger, hvor handicapvenlig man er, så kan jeg ikke forstå, hvorfor man har glemt de døve. Det er nemlig sådan, at der står i bemærkningerne, at hvis der er præmiekonkurrencer i en udsendelse, må man kun give mundtlige oplysninger. Det er ikke godt, hvis man er døv.

Så er der for det andet spørgsmålet om den femte radiokanal. Der står i bemærkningerne, og det betragter jeg som en værnsregel, at hvis man f.eks. når op på, at 77 pct. af landet er dækket af den femte radiokanal, skal antenneforeningerne inden for de 77 pct. – hvis ministeren beslutter, at der er must carry på den femte – inden for det dækningsområde sende, men der står ikke noget om, hvorvidt antenneforeninger uden for området frivilligt kan vælge at sige, at de også godt vil sende den femte radiokanal, så man rent faktisk når op på en større spredning end forventet.

Så er der to steder, hvor ministeren har et problem. Det ene er omkring børnerекlamerne, hvor det er TV 2, der er omdrejningspunktet. Hvis nu TV 2 beslutter sig for i de kommende år at stramme eller slække på reglerne, skal de andre stationer, som har indgået aftaler, så også stramme eller slække på reglerne, så det hele tiden er TV 2, der er fikspunktet, og det er TV 2, der bestemmer, om reglerne skal strammes eller slækkes?

Det samme problem er der i forhold til den femte radiokanal, hvor man siger, at nyhederne skal være på Danmarks Radio-niveau. Vil det sige, at hvis Danmarks Radios niveau går op eller ned, så skal den femte radiokanals nyhedsdækning også gå op eller ned? Hvis Danmarks Radio siger: Nu knalder vi lige 50 mio. kr. ekstra på. Så sidder den der kommercielle station derude og siger: Ups, nu skal vi også finde 50 mio. kr. til at dække vores nyheder.

Så siger ministeren her i besvarelsen, at der bliver tale om en licensnedgang. Jeg er altså nødt til at gøre opmærksom på, at alt ud over en pris- og lønstigning på 2,5 pct. eller 2,3 pct. er jo altså en licensstigning, så næste år med 4,1 pct., sådan hørte jeg det, er jo altså stadig væk en licensstigning.

Så forstår jeg ikke det om kortbølgevirksomhed. Når nu ministeren erkender, at det er ved at være en by i Rusland, hvorfor står det så i en ny lovtekst, at Danmarks Radio skal sende kortbølgevirksomhed? Hvorfor står der ikke, at det skal de gøre f.eks. indtil 2003? Ligesom Dan-

marks Radio har sagt, at efter 2003 sender de alle deres udsendelser i 16:9-format på tv, ligesom TV 2 har besluttet det samme.

Endelig er der det sidste punkt. Ministeren siger, at fremtiden, vi har foran os, er 16-18 digitale tv-kanaler. Det er rigtigt, men ministeren glemmer, at der i Europa er aftalt en antihamstringsregel, som betyder, at vi først får tildelt nye digitale multipleks, i det omfang vi har udfyldt de gamle, og for at få udfyldt de gamle skal vi altså have nogle kommercielle stationer til at begynde at sende, og min bekymring er, at med stramme reklameregler får vi ikke fyldt vores første digitale multipleks op, og så kan Danmark ikke få tildelt flere digitale multipleks, hvorefter vi har gjort os selv en bjørnetjeneste.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Hvis det ikke var, fordi det ville være meget vanskeligt at undvære hr. Kim Behnke som ordfører på medieområdet her i salen, så ville jeg tilbyde en plads i mediekontoret i Kulturministeriet, for det ville være meget hensigtsmæssigt at have et menneske med så stor indsigt, og som samtidig er så god til korrektur. Det er jo fuldstændig rigtigt, at vi har en lidt problematisk formulering om, at man kun må præsentere præmier mundtligt, så det vil vi prøve at rette op på i forbindelse med den endelige lov.

Med hensyn til den femte radiokanal har jeg ikke overvejet det med, om fællesantenneanlæg uden for dækningsområdet skal have mulighed for at tilbyde den femte radiokanal, men det er noget af det, vi må prøve at se på i udvalgsbehandlingen. Oprindeligt havde vi tænkt det på den måde, at det kun er dér, hvor der er dækning, at fællesantenneanlæggene skal gå ind og tilbyde den femte radiokanal, men der kan da være en idé i at åbne op for, at andre også kan.

Så til spørgsmålet om den aftale, vi har lavet med TV 2 på børnerекlameområdet, bliver fikspunkt for alle andre, hvis man går ind og ændrer på den i de kommende 4 år. Ideen er sådan set ikke, at man kan gå ind og ændre på den de næste 4 år. Der er altså lavet en aftale for 4 år. Det er da rigtigt nok, at vi selvfølgelig vil tage udgangspunkt i den aftale, der er lavet med TV 2, når vi laver aftaler med de andre stationer, men det er ikke sådan, at vi nøjagtig skal kopiere den aftale, som er lavet med TV 2. Der skal netop være mulighed for at lave individuelle aftaler, også fordi de forskellige tv-stationer er meget forskellige.

Og det er det samme med den femte radiokanal og den radioavis, der skal komme dér. »På niveau med« betyder ikke, at den til evig tid skal følge det niveau, som Danmarks Radio har. Selvfølgelig er det ikke sådan.

Omkring det med kortbølge: Grunden til, at vi ikke har gjort noget ved sagen, er, at vi ikke har et alternativ endnu. Men jeg tror, at i det øjeblik, man laver den næste medieaftale, så er kortbølgevirksomheden noget, der vil blive sat punktum ved.

Og til spørgsmålet om de 16-18 kanaler, som jeg håber på at Danmark får, er det rigtigt, at der er vedtaget en ikkehamstringsplan i EU, altså at man ikke skal kunne gå ind og hamstre kanaler, medmindre man kan bevise, at man også kan bruge dem til noget. Derfor er det vigtigt, at vi får fyldt vores første multipleks ud, og det er vi jo godt i gang med, fordi TV 2 og Danmarks Radio i begyndelsen kommer til at fylde vældig meget i forhold til at få udfyldt den første multipleks, og som jeg også sagde indledningsvis, vil der sandsynligvis blive mulighed for, at der også dér kan komme en kommerciel kanal ind. Men vi er i gang med at udmønte den aftale, som vi oprindeligt indgik på det her område.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Hr. Peter Duetoft for en kort bemærkning.

Jeg skal gøre opmærksom på, at Folketingets talerstol ikke må anvendes til stillingstilbud.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg synes, at ministeren var lidt bly. Bare lige for at sikre mig, at der ikke er nogen forvirring nogen steder, så står der rent faktisk i lovforslaget, at nyhedsformidlingen skal være på Danmarks Radios nuværende niveau. Det er ikke bare »på niveau med«. Der står på nuværende niveau, og det var jo netop for at undgå den der gummi-boldseffekt, som hr. Kim Behnke nævner. Så jeg vil godt bede ministeren bekræfte, at det er det, der står i aftalen og også i lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):
Det er det, der står.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 117: Forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring. (Midlertidig ophævelse af regler om ydelse af medicintilskud til patienter efter europæiske gennemsnitspriser og indførelse af midlertidige regler om prisfastsættelse).
Af sundhedsministeren (Sonja Mikkelsen).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hanne Andersen (S):

Medicin skal ikke være dyrere i Danmark end i det øvrige Europa. Det var det fornuftige og logiske synspunkt, der var baggrunden for forslaget, der blev vedtaget den 31. maj i år, hvor de europæiske gennemsnitspriser blev grundlaget for tilskudsberegning.

Patienternes enorme medicinregninger det sidste stykke tid har gjort det helt klart, at medicinindustrien ikke levede op til forventningerne om at sænke priserne til det europæiske niveau. Patienterne kom til at betale. Det var absolut ikke meningen.

Derfor tilslutter vi os ministerens forslag om midlertidigt at suspendere de gældende regler, dvs. i tidsrummet fra den 17. november og til og med den 24. juni næste år. Priserne fastlåses på det niveau, virksomhederne har anmeldt med dette forslags fremsættelse den 17. november.

Prisen på tilskudsberettiget medicin nedsættes til det europæiske niveau, hvis dette overstiges. Prisen pr. 17. november gælder til og med den 24. juni.

I den samme periode vil det udvalgsarbejde, ministeren sætter i gang, finde frem til, hvordan vi sikrer, at medicinpriserne i Danmark fremover er på det niveau, der var tilsigtet den 31. maj, altså de europæiske priser.